

אתנת

כשבוע 1084 | י"ג באדר א' תשפ"ד | 22.02.24

עלייתו ונפילתו
של הראפר
החסידי הראשון
יאיר יעקבי

עשר סיבות למה לא
להצביע בבחירות
לרשויות המקומיות,
ועשר סיבות יותר
טובות למה כן
דביר שרייבר

"כשחיינו יהיו על הכף הוא ישחרר את החטופים"

תת־גונדר בדימוס בטי להט, שכיהנה כראש מערך המודיעין של
השב"ס והכירה לעומק את יחיא סינוואר, טוענת שעסקת "כולם
תמורת כולם" רק תאפשר למנהיג חמאס להמשיך להתעלל
בישראל לאורך שנים בלי לשחרר את החטופים, והפתרון היחיד
הוא הפעלת לחץ צבאי שיסכן את סינוואר אישית

// הדס צורי

”ואתה תצוה
את הילדים לצאת לגינה

טל מנשה - לגור בבית פרטי
וליהנות מחיים תורניים

wave

הטבת הזהב!

נפתח לשיווק שלב ב'
החל מ- 2,150,000 ₪

משלמים רק 15% ויכולים
לקבל משכנתא מבנק לאומי
לרכישת בית בטל מנשה

פרסום זה אינו מהווה הצעה ו/או התחייבות להעמדת אשראי. העמדת ההלוואה כפופה לקריטריונים הנהוגים בבנק, לשיקול דעתו ובהתאם להוראות הרגולציה. אי עמידה בפירעון ההלוואה עלול לגרור חיוב בריבית פיגורים והליכי הוצאה לפועל.

לפרטים חייגו 076.5997812
או חפשו בגוגל 'טל מנשה הרי זהב'

**מיידי
דירת 3 חד'
מרווחת
+ 2 מרפסות**

משנת 1995

נווה שלם

**בית דיור מוגן לגיל הזהב
בשכונת ארנונה הוותיקה והיוקרתית בירושלים.**

- ◆ דירות איכותיות בסטנדרט גבוה עם מרפסות וגינות
- ◆ שירות רפואי מקצועי
- ◆ צוות מסור הדואג לדיירי הבית 24 ש' ביממה, באווירה משפחתית
- ◆ פעילות חברתית מגוונת
- ◆ במקום ניתנים כל צרכי הגיל השלישי

קורא הדורות 27 ירושלים, 050-5246077 | טל': 02-6737993
neve.shalem@gmail.com - www.neve-shalem.co.il

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

וזכות כל התנאים, האמוראים והנופלים

לא כל מי שהתחיל את מסכת בבא קמא בדף היומי יזכה לסיים אותה השבוע

מימין: חוברת 'דבר מלכות' שנשלחה ליוסי הרשקוביץ הי"ד לעזה, משמאל: הגמרא שנמצאה בנר של איתן דישון הי"ד

נפש. אילו דיבורים גבוהים. והכול בכזו צניעות, בלי שום פאתוס. "איתן, תודה על הוודאות", אמרה האם שירה. "תודה על הכוח שאתה נותן לנו להמשיך בימים הקשים האלו. את האיתנות העדינה הזאת אני אשא בליבי, וכך בעזרת השם אני מקווה שאצליח להוסיף קצת כוח ואור למושפחתנו וגם לעמנו היקר".

היא חתמה את ההספד בפסוק מתוך פרק פ"ט בתהלים: "זה פסוק שהשם שלי והשם של אבא מופיעים בו. ומי שאומר את המזמור הזה הוא איתן האורחי. קראנו לך כך, כי רצינו שאמת זו תהיה לרגלינו. וזה הולך כך: 'מושיב לאיתן האורחי: חסדי ה', עולם אשירה. לדור ודור אמונתך בפי'. אוהבת תמיד, אמא".

ואז, בהספד של האבא, שמעתי את הסיפור על הדף היומי. "איתן בני בכורי, אתה מונח פה לפניי. קדוש היית בחיך וכך במוותך. אוהב את המשפחה, אוהב את האחים, אוהב את הבריות - ובעיקר אוהב את התורה. כמה אהבת ללמוד תורה. כמה אהבת את הישיבה. כל רגע פנוי נוסע לישיבה. יצאת בשבוע שעבר להתרענונות של 48 שעות, הזמן מתחלק חצי למשפחה חצי לישיבה. ללימוד, לאיסוף כוחות. תודה בן שלי שהצלחת בשנה האחרונה לסחוף אותי ללמוד דף יומי. כל יום בשעות הערב - טלפון מאיתן. לא מבזבז שנייה. יאללה לומדים. רגע, אני עונה, מה שלומך? איך הולך? איך בישיבה? ואתה עונה: ברוך ה', הכול טוב. יאללה, בוא נתחיל. לומדים מסכת קידושין. עוסקים בנושא הכי בסיסי וחזק בעם היהודי: להקים משפחה. לא סיימנו את המסכת... צר לי עליך בני אהובי. נוח על משכבך בשלום. מודה אני לפניך מלך חי וקיים שנתת לי בן כזה".

כמו משפחת הרשקוביץ, גם משפחת דישון קיבלה מצה"ל כמה ימים אחרי ההלוויה, את הגמרא המיוממת של הבן: חוברת שוטנשטיין כחולה במהדורה המיוחדת לחיילים, שנמצאה בנמר, מוכתמת בדמו.

ביום חמישי הקרוב, מאות אלפי יהודים ברחבי העולם יסיימו בשעה טובה ומוצלחת את מסכת בבא קמא. 118 ימים למדנו את הדף היומי. מרגישים בכל יום שהלימוד הוא חלק מ"כיפת ברזל" משותפת. מחברים אותו לדופק החדשות. מקדישים את הדף לרפואת פצוע, או לעילוי נשמת נופל. לא לכולם היה קל. אני מכיר רבים שלא הצליחו להתמיד בימים טרופים אלו, שצברו "חובות". וזה מובן לגמרי. אבל נראה לי שכולם רוצים להמשיך, כולם מחכים לחזור אל שגרת הלימוד המנחמת. וכן, למרבה הכאב, יש לוחמים שכבר לא יסיימו, כאן בעולם הזה, את מסכת בבא קמא. ה' ייקום דמם.

אבל ביום שישי, תתחיל מסכת בבא מציעא במחזור הדף היומי. לומדים חדשים יצטרפו למעגל, ימלאו את החלל, ימשיכו את לימוד התורה. לא נתנשי מנך, הדף היומי. לא בעלמא הדין, ולא בעלמא דאתי. ●

החברות שבהן יוסי כבר לא יספיק ללמוד. אבל אם משהו מוכן להמשיך את הלימוד מהמקום שיוסי עצר בו, לעילוי נשמתו של יוסף חיים בן יעקב ולהצלחת עם ישראל, זה יהיה דבר גדול מאוד בשבילנו, כי זה ממש היה החלום שלו".

מאז השבעה ההיא בבית משפחת הרשקוביץ, שמעתי כאמור עוד הרבה סיפורים. האחרון היה בליל שבת שעברה במלון רמדה בירושלים. הייתה לאשתי ולי הזכות להשתתף ב'שבת של כוח' מטעם ארגון 'מנוחה וישועה' של ר' מנדי קניג, חסיד ביאלה ממודיעין עילית, שמקדיש את חייו בימים אלה לארגון שבתות חיוך למשפחות חללי צה"ל.

התפקיד שלנו היה להעביר עוגת שבת למשפחות. אני לא צריך לספר לכם כמה קשה להיכנס, ועוד בליל שבת, לאולם שלם שכולו מלא במשפחות שכולות טריות מהשבועות האחרונים. אתם יכולים לדמיין לבד. אבל מה שאתם לא יכולים לדמיין זה כמה קשה לצאת מאולם כזה בחזרה אל השגרה. אני לא טוען שהאווירה שם הייתה שמחה וקלילה. ממש לא. אבל כמה משמעות וכמה כוחות מקבלים ממפגש עם האנשים האלה. דווקא האנשים האלה.

כשהסתיים העונג שבת ניגשו אליי דורי ושרה דישון מירושלים, ההורים של סמ"ד איתן דישון הי"ד, לוחם בסיירת גבעתי, שנפל בקרב בצפון רצועת עזה. "אתה כותב הרבה בטור על הדף היומי, אז אולי יעניין אותך לשמוע על הקשר של הבן שלנו לדף היומי". כך התחילה השיחה, שהתארכה עוד ועוד. אנשים מיוחדים. הוא עובד בתעשייה הצבאית, סגן אלוף במילואים, שמשרת גם בימים אלה, היא ד"ר לביווגיה שעובדת כחוקרת במעבדה לזיהוי פלילי של המשטרה. אנשי אמונה והומור, שזה שילוב שתמיד מחזק אותי. איתן, שלמד ביישיבת נווה שמואל באפרת (באותה כיתה עם יהונתן סמו הי"ד ואיתן דב רוזנצוויג הי"ד, שנפלו במלחמה), המשיך ביישיבת ההסדר בקריית שמונה. בחורף האחרון הוא קיבל הצעה לצאת לקורס מ"כים, אבל החליט לוותר כשגילה שזה נופל על זמן אלול בישיבה. אמא שלו סיפרה לי איך באחת החופשות מהצבא הוא בא במדים לבקר אותה בעבודה במטה הארצי, והיא כמוכנה הייתה גאה מאוד והכירה אותו לכולם: "זה הבן שלי, והוא משרת בסיירת גבעתי". והוא אמר לה בחיך: "אמא, בעוד כמה חודשים אני מסיים את הצבא וחוזר להסדר. האם גם אז כשאני אבוא לבקר, בחור ישיבה מקריית שמונה, את תשוויצי בי ככה? תכירו, זה הבן שלי והוא לומד תורה?".

תוך כדי השיחה הם אמרו לי שעל הקשר המיוחד שלו לדף היומי הם סיפרו בהלוויה. אז במוצאי שבת הלכתי ליוטיוב לצפות בהספדים בהר הרצל. ושוב, קשה להתחיל לצפות, אבל קשה להפסיק. כמה עוצמה. איזו גדלות

1 אני זוכר את הפעם הראשונה. את הנופל הראשון במלחמה הזאת, שמשפחתו סיפרה לי כמה הדף היומי תפס מקום בעולמו. כמה הוא נלחם על הדף. מאז, קיבלתי לצערי עוד כל כך הרבה סיפורים על כל כך הרבה נופלים שלמדו את הדף, אבל הראשון היה רס"מ (במיל') יוסי הרשקוביץ הי"ד. המנהל הנערץ של בית הספר אורט פלך בנים בירושלים, אב לחמישה, שיצא למילואים בגיל 44, והיה אחד הנופלים הראשונים בקרבות בעזה.

אחרי דקות המתנה ארוכות תור לבית האבלים בשכונת קטמון שהשתרץ עד לרחוב, נכנסתי פנימה. תכננתי לומר "המקום ינחם אתכם" ולפנות את הדרך לבאים אחרים, שהגיעו מהארץ ומהעולם, אבל אז יעקב ורוחמה, הוריו המרשימים של יוסי, התחילו לספר לי על הדף היומי בעולמו של יוסי.

2 הכול התחיל לפני כחמש שנים, בקיץ תשע"ט, כאשר גיסו של יוסי, איתן אשכנזי, גם הוא איש חינוך שמלמד בבית ספר הימלפרב, סיים בפעם ראשונה בחייו את הש"ס. "כמה חודשים לפני כן", סיפר לי איתן, "השתתפנו בסיום ש"ס של חברים אנגלוסקסים מרחביה. זה היה אירוע מאוד מאוד מושקע. ממש פאר והדר. ואז הגיע סיום הש"ס שלי. אגב, זה לא היה סיום הש"ס בתאריך של כל הלומדים, כי הצטרפתי לסבב לא בהתחלה, במסכת ברכות, אלא במסכת ערכין. כשהגענו שוב למסכת הזאת, חשבנו בבית איך לחגוג את סיום הש"ס שלי. מצד אחד אתה אומר, מה, אני אעשה רעש וצלצולים מזה שסיימתי? לא נעים. מצד שני ראינו אז אצל החברים, איזה אפקט עושה אירוע כזה. הרי כשיש מרתון ירושלים אז כולם רצים וקונים חולצות מיוחדות, ועושים פסטיבל שלם, אז אני אסיים את הש"ס ונניח כמה בורקסים על השולחן? היה חשוב לנו לשים את לימוד התורה במרכז. אז עשינו אירוע מושקע באולם. עם הזמנות, ועם קייטרינג ועם נגנים, ואפילו מגנטיים למזכרת שעליהם נכתב 'בן אדם, עלה למעלה עלה'. והזמנו הרבה אנשים, גם חברים וגם משפחה וגם תלמידים שלי מהימלפרב. ובאמת בסיום הש"ס הזה נורעו הזרעים של כמה אנשים שנכנסו מאז לסבב של הדף היומי. וגם יוסי הצטרף אז בזכות אותו סיום לסיפור. אני זוכר שהוא עשה מנוי לחוברת 'דבר מלכות' של חב"ד, כי היה לו נוח ללמוד את הגמרא המבוארת של 'עוז והדר' מתוך חוברת שאפשר לקחת לכל מקום. הוא החזיק בדף, בזמנים לא זמנים, על אף כל הדברים שהיה עסוק בהם כמנהל בית ספר".

ואשתו אפרת, אחותו של יוסי, הוסיפה: "חוץ מיזם הצטרפו למחזור הלימוד בזכות הסיום ההוא גם אבא שלי, וגם הבן שלנו, צור. ויוסי נורא התרגש מזה. מהחיבור של שלושה דורות ללימוד אחד. הוא אמר לאבא שלנו שהוא חולם על סיום ש"ס של שלושה דורות: סבא, בן ונכד. וזה לא היה פשוט להתמיד בזה. לא היה לו זמן ללמוד, אבל כל היום הוא הסתובב עם 'דבר מלכות' בכל מקום, ועשה את ההשתדלות. גם במלחמה. כשהוא הוקפץ בשמחת תורה, הוא לקח איתו את ה'דבר מלכות' של אותו שבוע. כמה שבועות אחר כך, כאשר אורי, הגיס שלו, שנלחם איתו בעזה, יצא לברית מילה של הבן שלו, הוא שאל את יוסי מה אפשר להביא לו מהבית, מה חסר לו. יוסי ביקש שיביא לו גרביים וציציות לכל החבר'ה ואת שתי החוברות הבאות של ה'דבר מלכות', שהגיעו אליו בדואר אחרי שכבר יצא למלחמה, כדי שיהיה לו לשבועות הבאים".

3 תהיתי אם מתאים לומר לה עכשיו בחיך שאחיה הי"ד בעצם משכתב - או: משרד - את אחד משירי המלחמות הכי ידועים. הגרסה הקדושה שלו היא: "שלחי לי 'דבר מלכות' וציציות, נלחמים כמו אריות...". לא אמרתי. ואפרת המשיכה: "זה היה המשלוח האחרון ששלחנו לו. זה הגיע אליו לעזה ביום חמישי, ולמחרת ביום שישי, כ"ו חשוון, הוא נהרג. בשבעה, כשקיבלנו את כל הציוד שלו מהצבא, חזרו גם

2

פרסומי ישראל

דירות
אחרונות

במחיר
לבונה

במעלה
לבונה

1,430,000 ש"ח

יאיר יעקבי
jacobiy@gmail.com

מודים אנחנו ראב

שאל רוזנפליש היה רציני מאוד לגבי החיוב שהיה לו, ולכן הקפיד לעלות חזון שלוש תפילות ביום כל יום כאילו חייו היו תלויים בכך. אבל זה לא אומר ששאל רוזנפליש נהנה מזה. להיות חזון קבוע במניין של שמונה בבוקר זה עניין שמזמין הערות מכל הסוגים, אבל בעיקר ממתפללים שמבקשים להאט את הקצב (אגב, אותם מתפללים שמעולם לא נצפו עטורים בתפילין במהלך אין כאלוקינו, אבל נניח לזה).

בכל אופן שאל נאלץ לרסן את עצמו בפסוקי דזמרה ולומר אותם בקצב קריאה של ילד בכיתה א' בקבוצת המתקשים. אבל מה ששאל פרנץ לציבור בפסוקי דזמרה הוא לקח חזרה בחזרת ש"ץ מזוהרת. הרי החזרה הזאת, אם להודות על האמת, לא ברור מה מידת הרלוונטיות שלה לימינו (זו כמובן לא דעתי האישית, זה שאל), אז בחזרת הש"ץ שאל היה נהוג להטיס את הטקסט מהר ככל הניתן בלי לוותר על הגיית כל המילים והפרדה בין הדבקים כמקובל. על זה לאף אחד לא היה מה להגיד, שלא לומר שבסתר ליבם כל המתפללים בירכו אותו על כך.

מפה לשם תוך כמה חודשים שאל כבר ירה את החזרה בקצב שמשך את תשומת ליבם של אנשים נוספים מהאזור, ביניהם המפיק המוזיקלי שמעלצי ברנסטיין, שבדיוק חיפש לרענן את עולם המוזיקה החסידית המודשדש. שמעלצי ייצג לא מעט מהזמרים החסידיים הגדולים של התקופה. שמות כמו יענקי פלצשנר, גרש'לה מוצנר ואבריימלה אשכנזי שטיין. כל הקליברים בקיצור.

אחרי האזנה אחת לשאל, שמעלצי הבין שיש לו ביד את הדבר הבא. בדיקה זריזה העלתה שזמר ראפ ממוצע יורה ארבע או חמש מילים בשנייה בעוד הגדול שבהם, אמינס, יורה שבע וחצי מילים בשנייה. ושאל שלנו? לא פחות מ-56 מילים בשנייה. שזה כל "מודים אנחנו לך", אם לסבר את האוזן.

שמעלצי חיכה לשאל בתום התפילה והציע לייצג אותו אומנותית.

"אבל אני עורך דין במקצועי", הסביר שאל.
"ואני חסר כל כישרון בהכשרתי", החזיר שמעלצי, "והנה אני מפיק מוזיקלי".

עם הלוגיקה הזאת היה קשה להתווכח, ושמעלצי מיד התחיל למתג את שאל רוזנפליש כראפר החסידי הראשון בהיסטוריה.

הופעת הבכורה של שאל, או בכינויו החדש "50 זוז", נקבעה לחודש קדימה בבית הכנסת הגדול בירושלים, ואחרי שכל הפינות נסגרו נשאר רק העניין הפעוט של כתיבת השירים וביצועם.

שמעלצי פנה ליד ימינו רפי כהן, שהחיסרון היחיד שלו היה השם חסר המעוף שבחרו לתת לו הוריו ושלא התחבר בכלל לעולם הזמר החסידי המתחדש (או לטורים סאטיריים).

רפי ניגש מיד למלאכה וכתב לשאל את שירו הראשון 'ספר קהלת', שבגדול כלל את שאל מקריא בטיל את כל ספר קהלת על גבי ביט קצבי במיוחד.

שמעלצי שחרר את השיר ברדיו קול חי והתגובות הנלהבות לא איחרו להגיע. הציבור רק רצה עוד ועוד מהראפ היהודי הנהדר הזה (שגם מוציא אותך ידי חובת קריאת מגילה במינימום זמן). הסינגל הבא "כל מסכת עירובין כולל הערות ר' עקיבא איגר" גם הוא חרך את תחנות הרדיו, והפעם שמעלצי התחיל לקבל בקשות לשם "מעבר לים. מה שקרה זה שאומני הראפ הגדולים בעולם עמדו נבוכים מול היהודי עם החיוב שקרקס את כולם והחליטו שהם חייבים להקליט איתו סינגל משותף.

שמעלצי כמובן היה צריך להעמיד פנים שהוא לא מכיר בכלל מוזיקה לועזית, מה שמאוד סרב לא כל ההתקשרות עם הראפרים הנוכחים, אבל לבסוף נקבעה לשאל הקלטה משותפת עם ג'יי זי. הסינגל המשותף שלהם "יו יו יונתי בחגווי הסלע" היה להיט מידי וכלל את שאל מטיס פסוקים משיר השירים כשבין לבין ג'יי זי מספר על ילדותו בקרב כנופיות רחוב בניו יורק של שנות ה-80. ואם על הנייר זה נשמע לכם לא שייך אז אתם רבויסי לא תעשו כסף בחיים שלכם, לפחות לא בתור מפיקים מוזיקליים. בפועל, הסינגל המשותף החזיר בתשובה לא מעט יהודים אבודים, ומאידך הביא להידרדרותם הרוחנית המהירה של מספר וזה של יהודים אדוקים, כך שהיהדות האורתודוקסית בגדול יצאה מהסיפור מקווצת ושמעלצי יכול היה לסכם את השת"פ כהצלחה.

שאל עצמו נהנה מההחילה המפתיעה שנחתה עליו, אבל מהר מאוד הפרסום התחיל לשבש את שגרת חייו. המוני מעריצים משולהבים היו מתגודדים בבית הכנסת השכונתי שלו שלוש פעמים ביום כדי לחזות ב"חיוב" עולה חזון, וכשפעם אחת הוא העז לעשות מנחה קצר הוא חטף מעזרת הנשים נר הבדלה מעופף ישר לתוך הראש.

הצרה הייתה שהוא היה מקושר חזונית לשמעלצי הממולח, כך שהוא לא ראה איך הוא יוצא מהחיוב שלו להיות אומן בלעדי של שמעלצי עד 2028 (עם אופציה להארכה).

בשלב הזה שאל הבין שכל מה שהוא צריך כדי לחזור להיות עורך דין משעמם שיש לו חיוב זה למצוא חיוב אחר מהיר ממנו. לכאורה משימה קשה, אלא שאנחנו שוכחים ששאל היה החזון במניין של שמונה בבוקר. מניין שמי שמגיע אליו, חזקה עליו שהוא לא ממנה לשום מקום. אז למחרת בבוקר שאל לקח את שמעלצי לביקור קצר במניין של שש וחצי בבוקר, מניין שבו המתפללים גוהרים מעל החזון ודוחקים בו להאיץ כי "לכולנו יש איפה להיות הבוקר". ואני אומר ביקור קצר, כי כל התפילה לקחה משהו כמו שבע וחצי דקות. בעיקר בזכות החזון 'יוסל'ה פרנדליץ', שהיה דוחס בקלילות 254 מילים בשנייה. האזנה אחת ליוסל'ה ופניו של שמעלצי אורו. הוא קרע מיד את החזוה עם שאל כדי לפנות מקום לכוכב החדש.

בסופו של דבר 'יוסל'ה פרנדליץ' הפך לראפר היהודי המצליח בכל הזמנים. אומנם היו לו בדיוק 15 דקות של תהילה, אבל גם על ה-15 דקות הללו הוא חטף מהמתפללים בבית הכנסת. הרי תהילה אפשר לדחוס גם בשמונה דקות. לכולנו יש איפה להיות הבוקר. ●

לבסוף נקבעה לשאל הקלטה משותפת יחד עם ג'יי זי. הסינגל המשותף שלהם "יו יו יונתי בחגווי הסלע" היה להיט מידי וכלל את שאל מטיס פסוקים משיר השירים כשבין לבין ג'יי זי מספר על ילדותו בקרב כנופיות רחוב בניו יורק של שנות ה-80. ואם על הנייר זה נשמע לכם לא שייך אז אתם רבויסי לא תעשו כסף בחיים שלכם, לפחות לא בתור מפיקים מוזיקליים

אישה חרדייה ברחוב צעקה אליי "יעקבי!" אז אני הסתובבתי ואמרתי לה "כן גברתי, אני לרשותך". מפה לשם מסתבר שלידי עמד ילד בשם יעקב שאמא שלו כנראה מכנה "יעקבי", כך שהקרע בין המגזרים רק הולך ומתרחב, מחילה מכולם.

ביקשתי מאשתי למזוג לי מים בכוס חד"פ, אז היא אמרה שחבל על כדור הארץ, אז אמרתי לה שתמזוג בכוס זכוכית, אז היא אמרה שחבל לבזבז מים על שטיפת כלים, אז שאלתי אותה איך בדיוק אני אמור להתקיים, אז היא אמרה: או! עכשיו אנחנו מתקדמים לאנשהו

אני שונא את זה שכל חילוני שאני פוגש מיד מניח שבגלל שאני דתי אז אני חולה על אברהם פריד כשבתכל'ס אני הרבה הרבה יותר בעניין של מרדכי בן דוביד

שלושה שותפים באדם: אביו, אמו והקב"ה, אבל איכשהו כשילד יש חום אז תמיד זה אני שנשאר איתו בבית

בס"ד

נועל'ה בשרון

כשאוכל ואהבה נפגשים עם הציונות הדתית

נועל'ה מתחם האירועים של הציונות הדתית

צילום: אפי עטיאס

בהשגחת
בד"ץ "יורה דעה" חכביץ
בביקור
הראו"ר שלמה מחפוד שליט"א

ארועים
עד 800
איש

ביחד נשמח. ביחד ננצח!

מזל טוב למשפחות שבחרו לשמח בנועל'ה:

משפחת ווליס מצופים | משפחת גוזלן מהרצליה | משפחת סבאג מאבני חפץ | משפחת כהן מאלקנה | משפחת אמסלם מהוד השרון | משפחת טרי מחריש

חפשו בפייסבוק נועל'ה אירועי בוטיק בשרון
Noale-events.co.il

משעול גיל 1 כפר סבא
להזמנות: יורם 054-7009111

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

שימו לב בקלפי

אז מה אתם עושים ביום שלישי? הולכים לבחור, או מתכוונים להעניש את שר הפנים, זאת אומרת את עצמכם?

2. נכון, בחירות בעיצומה של מלחמה זה מעשה לא ראוי שמדיף ריח של אינטרסים לא ממש טהורים. אבל מה נראה לכם, שאם לא תצאו להצביע שר הפנים יכנה בשקט בפניה ויעשה חשבון נפש? כי במקרה שלא שמתם לב, שר הפנים משתייך למפלגה שאחוז הצבעה נמוך יעזור לה. אז את מי אתם מענישים פה?

3. עכשיו תראו, אחוז הצבעה נמוך משרת קבוצות אינטרסנטיות קטנות שאין להן כוח ציבורי אבל יהיה להן המון כוח בעירייה, בגלל שלא הלכתם להצביע. למשל קבלנים שרוצים לעשות קופה בלי מינהל תקין, מאכערים למיניהם ופונקציונרים שיקבלו ג'ובים חביבים בעירייה ולא יעשו כלום, בכל אופן לא בשבילכם. חושבים שראש העיר שלא יצאתם לבחור בכל זאת יהיה מחויב לכל הציבור ולא למועדון הסגור שקידם אותו? אל תבנו על זה. הרבה קבלנים בעלי עניין, לעומת זאת, בונים על זה מאוד.

4. כולם אותו הדבר? טוב, כן. אם אנחנו לא יוצאים להצביע, אנחנו מלמדים את הפוליטיקאים שלא שווה להשקיע. אם אנחנו לא מתגמלים ראשי עיר מכהנים שבסך הכול עשו עבודה טובה, ומצד שני לא נותנים אמון במועמדים רעננים עם פוטנציאל לפריצת דרך, אנחנו משרדים להם שלא שווה להתאמץ. ואז הם באמת לא מתאמצים. זאת אומרת מתאמצים, אבל לא בשבילנו. 5. אל תגלו לאף אחד, אבל ראש מועצה עושה הרבה יותר מלדאוג שיפנו לנו את הזבל. הוא משפיע על החינוך, על התורים הכלכלי של העיר, על הכבישים, על הפארקים, על המענה לתושבים, ובכלל על המדיניות שתוביל את העיר במשך חמש השנים הקרובות (בסדר, ארבע שנים ושמונה חודשים). אני לא יודע מי עדיף בראשות עיריית תל אביב, כי אני לא תל אביבי ולא פרוגרסיבי, אבל אם תסתכלו סביבכם אני בטוח שתמצאו כמה סוגיות שרלוונטיות מאוד לעיר או ליישוב שלכם. באמת אין לכם דעה לגביהן?

6. ובינינו? יש ראשי מועצות שאפילו את הזבל לא מפנים כמו שצריך. כי אם הציבור אדיש, גם להם לא אכפת. למה מה יעשו להם, גם ככה אתם לא יוצאים להצביע.

7. נרצה או לא, פוליטיקה היא הדרך היחידה להשפיע על ניהול החיים שלנו בלי אלימות. דווקא האסון של 7 באוקטובר והמלחמה שבאה בעקבותיו מוכיחים כמה חשוב שנאמר את דברנו בקול רם וברור ונעמוד על דעתנו. תראו איזו השפעה אדירה יש לציבור על ניהול המלחמה (האם ידעתם שהדרג המדיני לא התכוון לכבוש את כל רצועת עזה, ורק לחץ ציבורי דחף אותו להחלטה הנכונה?), על עצירת המשאיות לחמאס, על האחדות הנדירה בין ביבי לגנץ בהתנגדות למדינה פלשתינית, לפחות כלפי חוץ. יש לנו הרבה מה להגיד על מה שקורה בעיר או במועצה שלנו, פעם בחמש שנים יש לנו הזדמנות גם לקבוע מי יעשה את זה.

8. וכן, בתחומים רבים יש לרשויות המקומיות כוח אפילו יותר מאשר לממשלה. ראש מועצה טוב יודע לגייס משאבים, להניע תהליכים, להשיג תקציבים, ולא פחות חשוב - להפנות אותם למקומות הנכונים. ראש עיר גרוע מאשים את כולם - את הממשלה, את התושבים, את חתולי הרחוב - חוץ מאשר את עצמו. עכשיו תבחרו מה אתם מעדיפים. כן, באופן מילולי: תבחרו.

9. בחירה היא זכות שלא כולם זוכים לה, תעיפו מבט על השכנים שלנו במדינות הסמוכות ותבינו. מי שמצביע משפיע, כל השאר סתם מושפעים.

10. אל תהיו פראירים. תחשבו חיובי, תפסיקו לחפש תירוצים וצאו להצביע. כדי שאחרי שיספרו את הקולות שלנו, יהיה מישהו שבאמת יספור אותנו. ●

אם לא נצביע, נבחר הציבור עדיין יתאמצו - אבל לא בשבילנו. אילוסטרציה

בתחומים רבים יש לרשויות המקומיות כוח אפילו יותר מאשר לממשלה. ראש מועצה טוב יודע לגייס משאבים, להניע תהליכים, להשיג תקציבים, ולא פחות חשוב - להפנות אותם למקומות הנכונים. ראש עיר גרוע מאשים את כולם - את הממשלה, את התושבים, את חתולי הרחוב - חוץ מאשר את עצמו

עשר סיבות למה לא ללכת להצביע בבחירות המקומיות ביום שלישי:

1. באמת שהפוליטיקה כבר יצאה מכל החורים, במיוחד מאז שמחת תורה. לא רוצים יותר לשמוע אמירות כמו "אני מאוד מכבד ומעריך את המועמד השני, הוא בסך הכול אדם נחמד, הבעיה היא שהוא שקרן, רמאי, מושחת ואנאלפבית והכישרון היחיד שלו הוא להרוס כל דבר שהוא נוגע בו. וגם יש לו שערות באוזניים". אז יאללה, חאלס, באס, נמאס. רוצים אחדות, לא פוליטיקה מפלגת.

2. אנחנו הולכים לישון בצער, קמים בבוקר בתפילה שלא ניתקל ב"הותר לפרסום" הנורא. הלב עם החיילים, החטופים, הפצועים, המפונים, המשפחות השכולות. השלטים האלה עם התמונות של המתמודדים מחייכים אלינו מכל פינה דוקרים את העיניים, שגם ככה טרזנות מדמעות ומחוסר עקבי של שינה. שבענו מסלוגנים, נחנקנו מקמפיינים, נמאס לנו שעושים עלינו סיבוב. לא רוצים בחירות, רוצים להתמקד במה שחשוב באמת. 3. וההתעקשות הזאת לגרור אותנו בכוח לבחירות באמצע מלחמה (כן קמפיינים מנותקים שדוחפים לבחירות לכנסת, אני מודבר גם עליכם) פשוט מקוממת. פעם אחת ולתמיד צריך להעניש את הפוליטיקאים המנותקים האלה ופשוט לא ללכת להצביע, שילמדו.

4. מה עוד שבמשך חמש שנים הלכנו לקלפיות חמש פעמים. אתם קולטים? חמש פעמים! בעצם שש אם סופרים גם את הבחירות הקודמות לרשויות המקומיות. לא יכולים לראות יותר את חברי ועדת הקלפי, את התיבה הכחולה המגושמת ואת הפתקים ההו כה מסודרים שכל אחד לוחש קח אותי, תראה כמה טוב זה יעשה לך. רוצים להפוך אותנו למכורים? אנחנו לא מוכנים יותר להתמכר להבטחות משכרות ואז שוב לגלות שהן משקרות. ושמוכרים אותנו בזול.

5. כי תכל'ס, כל המועמדים אותו הדבר. רק טובתם האישית מעניינת אותם, האגו שלהם בשמיים, לפני הבחירות מבטיחים הרים וגבעות ורגע אחרי שהקלפיות נסגרות כל הגבעות משתטחות, בבחינת והיה העקוב למישור והלך הזורזר אצל השור.

6. ומה בכלל משנה מי יעמוד בראש הרשות? כל כך חשוב מי יהיה זה שידאג שיאספו לנו את הזבל? באמת עקרוני מי יהיה בראש ראש העין, מי לא יצליח להתמודד עם החזירים של חיפה, והאם תל אביב תמשיך לשיר ולרקוד ברון חולדאי או תחת שרביטה של זאתי, איך קוראים לה?

7. הפראירים האלה נותנים לנו יום שבתון כדי לשדל אותנו להצביע. הגיע הזמן לגדל עמוד שדרה ופעם אחת לעשות מה שאנחנו רוצים, לא מה שהם מבקשים מאיתנו.

8. הרי בעוד כמה חודשים נשב כולנו ונקטר על ראש העיר, כולם יגידו שהוא מאכזב ושחבל שבחרנו בו. ורק אנחנו נעטה על עצמנו את הארשת המתנשאת שלנו ונגיד בחיוך סלחני: אני לא בחרתי בו, אני לא בזבזתי את הזמן שלי בקלפי.

9. בחירה היא נוסטריקון של בכי רע. מי שמצביע מפריע, וכל השאר סתם מופרעים.

10. למה כן?

שמישהו יספור אותנו

עשר סיבות למה להפסיק לקטר וכן ללכת לבחור:

1. רוצים אחדות? (כולם ביחד: כן!!!) - חפשו את המועמד הכי נקי, שלא משמין ולא מתלהם, רצוי אחד כזה עם עשייה מוכחת בתחום האיחוד והסובלנות, ולא רק טרמינולוגיה של שפתיים יישקו ואידאולוגיה של שיניים יישכו.

מאוחדת עם אלייך!

לראשונה בישראל

מרכז רפואי נייד לבריאות האישה

כל הבדיקות במקום אחד:

מניעה וקידום
בריאות

HPV

בדיקות דם
וחיסונים

צפיפות
עצם

ממוגרפיה
US-I

לתיאום תור קרוב לביתך:

076-8135000 | Nayedet4u@meuhedet.co.il

מאוחדת
רמה אחרת

***3833**

*ללא צורך בטופס התחייבות
מאוחדת - רמה אחרת גם בבריאות האישה

ימים של שקט

המלחמה שכרצה הורידה הרבה מסימני הקריאה שליוו את התפיסות שלי, ואת מקומם ממלאים סימני שאלה והרבה שתיקה והתבוננות. ואולי כל זה מזמן לנו גם צמיחה למקום חדש

איור: שאול גרד

אבינו שבשמיים, למה זה קרה לעם הזה שלך, למה ככה, למה בעוצמה כזאת, למה כאלה זוועות? האם זה בגלל שלא ידענו להחזיק את עצמנו ביחד, האם זה כי לא הערכנו את תפקידנו כעם, האם אנחנו מתקנים עכשיו ועלינו על המסלול הנכון? עוד כמה זמן נצטרך להחזיק את המלחמה, איך זה ייגמר בדרום, מה מחכה לנו בצפון? מה קורה עם מחלקת הניסים שם למעלה? אנחנו זקוקים להרבה הרבה יותר, איך מורידים אותם לכאן? השכנים המוסלמים בכל מקום שהם - האם אין שום גבול לרוע, הלנצח נאכל חרב, כי אתם זוממים כל הזמן להשמיד אותנו? למה השקעתם כל כך הרבה כסף במוות, בהרס ובשנאה במקום בבניין ובהתפתחות? האם זה ישתנה אי פעם? איך התגלגלתם לדחוף את שקר אל־אקצא בכל מקום, ולמה הציבור הישראלי לא מקשיב לכם בכנות ומבין מה אתם באמת רוצים לעשות?

הציבור הישראלי - מה יגרום לנו להתנהג אחרת זה לזה לאורך זמן, האם אנחנו פתוחים להשתנות, האם כל הצדדים במפה הפוליטית הפנימו את הטעויות שלהם, האם נדע לנהל את המדינה־מתנה הזאת בלי לאבד אותה, למה לא כולם חולקים בנטל השירות, איך עושים שזה יקרה? מעגלי השאלות הולכים וקרבים ונוגעים גם בי. לפני כמה שבועות הייתי צריכה להציג את עצמי בפני קבוצת עמיתים, אך לא זכרתי דבר על העבר שלי, על דברים שכתבתי ושידרתי ולימדתי בשנים האחרונות. פניתי לגוגל. באמת. כתבתי את שמי, קראתי קצת ונזכרתי. טוב שיש אינטרנט. ולכן אני הולכת מכאן, מה חשוב לי עכשיו, מה הכיוון שלי לעתיד, האם אצליח לשוב ולהעניק לסביבה ולחברה שלי, האם אשוב לעסוק בעיתונות באינטנסיביות כמו פעם?

מה שאני כן זוכרת היטב, מה שהיה תמיד במקום הראשון ועדיין, זו האימהות שלי. היא הייתה שם גם לפני שמחת תורה וגם אחרי. היא משתנה עכשיו, כי המציאות היא אחרת, אבל עדיין צריך לדאוג וללטף ולחשוב על שישה ילדים וכלה. אחד מהבנים אומנם לא איתנו בגופו, אבל הוא לא פחות נוכח, להפך. אז הורות וזוגיות ומשפחה מורחבת וחברים. אלה העובדות היציבות. בכל השאר אני בעיקר מתבוננת.

אם להיות כנה לרגע, התהליך הזה לא התחיל עם פרוץ המלחמה אלא מעט קודם. המלחמה רק העצימה אותו. הסערה שעברה בשנה שעברה על העם שלנו הותירה אותי הרבה פעמים פעורת פה, שותקת, לא מבינה לאן החברה הישראלית מוליכה את עצמה. ועל זה תוסיפו את הגיל המתקדם והולך. אני עוד לא באה בימים, אבל כל חודש שעובר, כל שנה, אני מבינה קצת יותר שאני יודעת פחות.

אז אני כבר לא מדברת בסימני קריאה (חוץ מ"תכניסי בבקשה את הכלים למדיח" ו"תעביר בבקשה שואב אבק", וגם זה יותר בעדינות). וזו תקופה מבלבלת, כי אדם רוצה שיהיו לו עוגנים להיתלות בהם, אולי הוא אפילו צריך. לא מומלץ להיאחז באוויר. קשה לחיות כך תקופות ארוכות.

אבל לשתיקה ולהתבוננות ולסימני שאלה יש גם יתרונות. הם עוצרים את שטף המחשבה המובן מאליו, ומכריחים אותי לחפש דרכים חדשות ונתיבים אחרים ללכת בהם. סימני השאלה נותנים מקום לחשיבה חדשה, הדממה הופכת אותי קשובה יותר לתהליכים ולקולות פנימיים שאני בדרך כלל לא שומעת. אולי כל זה מזמן צמיחה. אני עוד לא יודעת. ואולי כשהכול מתערער, ורוב המובן מאליו כבר איננו, אולי זה הרגע שבו מפציע שלב חדש ואחר באמונה. אולי. ●

לפני כמה שבועות הייתי צריכה להציג את עצמי בפני קבוצת עמיתים, אך לא זכרתי דבר על העבר שלי, על דברים שכתבתי ושידרתי ולימדתי בשנים האחרונות. פניתי לגוגל. באמת. כתבתי את שמי, קראתי קצת ונזכרתי. ולכן אני הולכת מכאן, מה חשוב לי עכשיו, מה הכיוון שלי לעתיד, האם אצליח לשוב ולהעניק לסביבה ולחברה שלי, האם אשוב לעסוק בעיתונות באינטנסיביות כמו פעם?

לאט אבל בטוח אנחנו מגיעים לשלב הזה בשנה שבו שבת נכנסת בדיוק בזמן, לא מוקדם מדי ולא מאוחר מדי. אפשר להתארגן כמו שצריך על בישולים־ניקיונות־מקלחות, ולא צריך לבקש מהשכנים מים חמים לקפה כי לא הספקנו להרתיח את המיחים. מצד שני, יום שישי עדיין לא מצריך פעולות יזומות כדי להעביר בו את הזמן. עוד לא מסדרים בו את הארון במרפסת או שותלים צמחים באדניות של המטבח. שפיות.

אבל למרות ששבת כבר נכנסת בשעה טובה (עד שיגיע שעון הקיץ וידחה את הקץ), זה לא אומר דבר על העיתוי שבו נתיישב כמשפחה לאכול את סעודת השבת. הטיימינג אינו תלוי בזמני השקיעה או הזריחה אלא בשאלה אם הייתה השבוע סערה פוליטית או שמא המגזר ייצר דרמות חדשות. אם התשובה לאחת השאלות האלה חיובית, אז ילדים יקרים, היכנונו לייבוש. כי השיחות שלי עם חברים אחרי התפילה (שימו לב, אחרי, אנחנו בית כנסת של צדיקים) יהיו ארוכות ומפותלות ויביאו צד אחד בחשבון וגם את הצד השני, ויבחנו אם היה עדיף לעשות כך או להגיב אחרת, ויהיו צודקים ומולם טועים וזה לא תמיד ייראה כמו מה שדווח בחדשות. כעיתונאית, אני בדרך כלל בקיאה בהתרחשויות אקטואליות קצת יותר מהרגיל. עיתונאים מדברים עם מקורות, קוראים ושומעים יותר מהאזרח הממוצע על נושאים מחוללי מהומות, ולפעמים גם לוחשים על אוזנינו כל מיני מקורבים. אז יש לנו עמדות ודעות בפרשיות העומדות ברומן של דיון, והשיחה של אחרי בית הכנסת מתארכת בניסיון להחליט מה טוב למדינת ישראל, ומה צריך לעשות עכשיו.

זה מקצוע העיתונות. מצד אחד יש בו הקשבה והעמקה וניסיון להגיע לחקר האמת ושימת זרקור על סיפורים חבוים שחשוב שיסופרו, ומצד שני יש בו גם הבעת דעה מנומקת ומבוססת. וגם אם היא לא נשענת על עובדות מוצקות, תמיד בסוף משפט יהיה סימן קריאה או לפחות נקודה.

שנים רבות אני עיתונאית ויש לי דעות לכאן או לכאן, אבל משמחת תורה הולכים איתי יותר סימני שאלה מסימני קריאה. השתיקות מחליפות את המילים הנוקבות, ומשפטים מסתיימים בשלוש נקודות ולא באחת, שחורה, מוחלטת.

שלושה ימים לפני שמחת תורה רצינו לנסוע לבקר את הדודים בעוטף עזה. אחת מבנותיי פחדה ואני הבטחתי לה שאין התראות מעזה ושום סכנה לא נשקפת לנו. ביום רביעי ההוא באמת לא קרה שום דבר, אבל שלושה ימים אחר כך למדתי שאם אין התראה זה לא מוכיח כלום ושאסור להבטיח דבר. הרבה ודאויות שהיו לי התערערו, הרבה אמונות עברו טלטלה, ואני בעיקר מתבוננת במה שהיה ובמה שעכשיו. לפעמים עוסקת בשאלות שצפות ועולות מאליהן, רוב הזמן שותקת אותן.

מה קורה במחלקת הניסים

על הממשלה והצבא אני שואלת את עצמי, עדיין בשקט, עדיין שומרת את התהיות בקופסה, לזמן שבו תיגמר המלחמה, איך הדבר הזה קרה לצה"ל הגדול. מי ידע ומי שיקר, מי טיפח והעמיק את הקונספציה, האם אנשים ידעו ללכת הביתה בגמר המלחמה, מי חייב ללכת הביתה ומי לשבת בכלא, האם תקום ועדת חקירה, האם היא תהיה הוגנת, מהיכן תצמח לנו הנהגה חדשה, טובה וערכית בצה"ל ובממשלה? האם אפשר לסמוך על מישהו חוץ מאבינו שבשמיים?

במיוחד בשבילך מבית אשכולות

(ע"ר)

אשכולות

מרכזי הסיור והתודעה של ישראל

נפש נשים אש

במלון לאונרדו פלאזה
יום המלח

17-19.3.2024

ראשון-שלישי ז'ט' אדר ב'

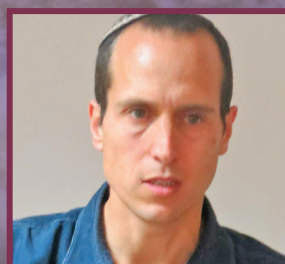

זמנים לספא נפרד

חצי פנסיון | מספר המשתתפות מוגבל
הסעות בתשלום (בהרשמה מראש) מירושלים ות"א

הנחה
מיוחדת
לנשות
מילואימניקים
20%

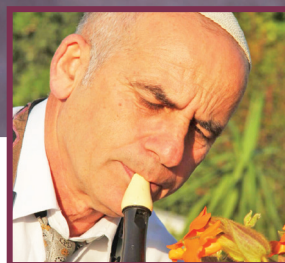
זה הזמן שלך!
לנוח, להירגע ולהיטען מחדש

יניב קנדל

אורית מרק אסינגר

אליעזר ושרה
רוזנפלד

אנסמבל
במה מדובר

סדנאות מגוונות: סטיילינג | פסיכודרמה | שוקולד
זוגיות ומערכות יחסים | יוגה | יוגה צחוק | פיסול
כתיבה יוצרת | תרפיה בתנועה | צבעי מים | פלייבק

לתוכנית המלאה ולהרשמה סרקו

מחיר לנופש: 3 בחדר 1550₪
2 בחדר 1650₪ | 1 בחדר 2150₪

להרשמה ולתכנית המלאה: www.eshkolot.org ||| לפרטים: שקד 053-4683128

רגע מרגש של הודיה ושמחה לידת בת למשפחת קליין שנולדה לאחר נפילת האב, אלחנן הי"ד שנרצח בדרכו הביתה מהצבא .
צילום: באדיבות המשפחה

חיים חדשים

בחודשי מלחמת הגבורה בחזיתות הדרום והצפון, לא מעט נשים הפכו לאלמנות. הטראומה וההלם הראשוני מאובדן בן הזוג מונעים מהן את המחשבה על המשך חייהן ועל פרק ב', אך שעון החול הביולוגי הולך ואוזל. במכון פוע"ה מציעים לנשים הללו ליווי צמוד בהליך שימור פוריות למען הבאת חיים חדשים בעתיד // **דביר עמר. צילום: מוטי לוריא**

מישהי אל תקרא לה אלמנה, אפילו את השם אלמנה קשה לה לשמוע", משתף הרב מנחם בורשטין, ראש מכון פוע"ה, בקושי העצום שחוות הנשים הצעירות בזמן שעולמן חרב עליהן.

בעתיד: האם אני רוצה להמשיך לפרק ב'? האם כל חיי אגדל את ילדי לבד או אקים בית חדש? אלו שאלות קשות שלא בטוח שהאלמנות מסוגלות לענות עליהן בזמן אמת. "אמא שלי הייתה אומרת שכשאתה בא לנחם

יגדלו ילדים שמעולם לא הכירו את אבא שלהם ואחרים שאולי גדלו בחייו של אבא, אך לא יזכרו בבגרותם רבות מלבד התמונות. לצד הכאב העצום שלא יתרפא לעולם, רבות מהאלמנות שואלות או ישאלו את עצמן

מ אז שמחת תורה מדינת ישראל נמצאת בטלטה עם הרוגים רבים במלחמת חרבות ברזל, מתוכם עד היום כ-570 חיילי צה"ל. מאות אלמנות חדשות נכנסו לעולם לא מוכר, חלקן

יבוא יום ותתנערו מעפר

הרב בורשטין משתף כי חלק מהאלמנות יודעות כבר עכשיו, חודשים ספורים לאחר האירוע הטראגי בחייהן, שבעתיד הן ירצו זוגיות נוספת. שתיים מהן כבר פנו לרב בורשטין, ולאחר תהליך רפואי ורגשי עברו שימור פוריות, היות שהן מבינות ששעון החול הולך ואוזל. "בכל פעולה שלנו, ובמיוחד בנושאים כאלה, יש לנו את המענה הרגשי במכון. נורית אומן, יועצת במכון, נותנת מענה לתחום זה. אני פונה לכל מי שמכיר אלמנה, לפני שהם בכלל מדברים איתה, שיפנו למענה הרגשי של המכון, שפועל ללא תשלום כמובן. התפקיד של המענה הרגשי הוא לחפש ביחד מי המתאים ביותר לפנות אליה ולפעול במלוא הרגישות המתבקשת. הם ידעו איך לדבר איתה. פעמים רבות פונים לאלמנה אנשים שלא מתאימים וזה עלול לגרום לעוגמת נפש".

הרב בורשטין מציין כי "לפני כ־30 שנה, כאשר הרב מרדכי אליהו זצ"ל היה שומע על אישה שבעלה נהרג בצבא או בפעולת איבה, הוא היה שולח אותי לומר למשפחה ברגישות המתבקשת ובאופן עקיף שאני מעזר להם לקום ולבנות את חייהם מחדש. נכון שאתם כעת בצער נורא, אך בכל אופן בעתיד אתם תתנערו מעפר ותשאפו לבנות את החיים שלכם מחדש. זו הייתה בקשה של הרב אליהו ממני. אנחנו מדברים עכשיו על אלמנות המלחמה, אבל אני מתכוון באותה מידה גם לנפגעי פעולות איבה. ובאופן כללי, מדברים על המלחמה הנוכחית אך זה מיועד לכולן".

ההצעה החדשה של מכון פוע"ה לאלמנות קורמת עור וגידים גם ברמה החקיקתית. חברת הכנסת מיכל וולדיגר (הציונות הדתית) מקיימת שיחות ממושכות עם צוותי מכון פוע"ה ויחד הם מגבשים הצעת חוק שתממן ותספק הסברה וסיוע עבור הטיפולים אשר עולים כיום לא מעט כסף. "לאלמנות שפנו אליי נתנו את המקום הכי זול וגם השגתי להן תרומה, אבל אנחנו מנסים לתת לאלמנות מענה רוחבי בצורה הכי מקצועית".

עוד מציין הרב בורשטין כי ההצעה החדשה קשורה למיזם נוסף של מכון פוע"ה, שבו מתקיים שימור פוריות לרווקות מעל גיל שלושים. "כמו שבמיזם הרווקות אנחנו מאוד זהירים לא להגיד לרווקה בת שלושים 'תקפאי', כי היא נעלבת, גם כאן אנחנו מתנהלים במלוא הרגישות. יש אלמנות שמתרגשות, כי עד עכשיו הן התעסקו באבל העצום על הבעל וזה גורם להן לחשוב על העתיד. לצד זאת עדיין יש חששות כמו איך המשפחה משני הצדדים תקבל את זה ועוד".

לצד התהליך המעשי והרגשי, הרב בורשטין דואג גם לברכות מגדולי הרבנים והמקובלים. "הרב מרדכי אליהו אמר לי בזמנו שלא מספיק שאתה מצביע על מהלך טוב ומציע אותו לאנשים, אלא צריך לברך את מי שיעשה או עושה בברכה מיוחדת. כל אלמנה אני מברך באופן אישי. הברכה היא לא שלי אלא של הרב אליהו. בנוסף לכך פניתי למקובלים גדולים כמו רבי דוד אבוחצירא ורבי בנימו שמואלי שליט"א, והם יברכו כל אלמנה שתעשה את זה".

גם הבעלים מבקשים

אומן, משתפת בדילמה המורכבת של האלמנה: "איך אפשר לבוא לאלמנה שזה עתה התבשרה בבשורה הכי מרה בעולם ושהיא בתהליך עיכול של האובדן ולהגיד לה לעשות שימור פוריות? החזון הוא נכון ומתאים, אבל אין בהכרח סנכרון בין המצב הרגשי הנפשי ובין המציאות הזאת", מסבירה אומן. לדבריה, "יש הבדל בין להפיץ את הבשורה, 'הנה, תשמעו, יש דבר כזה שימור פוריות לאלמנה', ובין עצם הפנייה לאלמנה וההצעה שתעשה שימור

הרב מנחם בורשטין, ראש מכון פוע"ה: "לפני כ־30 שנה, כאשר הרב מרדכי אליהו זצ"ל היה שומע על אישה שבעלה נהרג בצבא או בפעולת איבה, הוא היה שולח אותי לומר למשפחה ברגישות המתאימה ובאופן עקיף שאני מעזר להם לקום ולבנות את חייהם מחדש. נכון שאתם כעת בצער נורא, אך בכל אופן בעתיד אתם תתנערו מעפר ותשאפו לבנות את החיים שלכם מחדש. אנחנו מדברים על אלמנות המלחמה, אבל אני מתכוון באותה מידה גם לפעולות איבה, ובאופן כללי לכולן"

נורית אומן, יועצת במענה קו נשי רגשי בפוע"ה, פסיכותרפיסטית בפוריות ועובדת סוציאלית: "כל אישה וכל אלמנה תגיב אחרת. יש אישה שתקבל את הבשורה המרה ותהיה בכאב ובצער עמוק. היא תהיה שקועה בכאן ועכשיו ולא תוכל לראות מעבר להיום, וזה לגמרי בסדר. אבל אנחנו רואים גם מציאויות נוספות של משפחות שכולות שתוך כדי השבעה מכוונות קדימה, מעצימות את הגבורה או לוקחות את הצוואה למקום מיוחד, לא חסר דוגמאות כאלה. רצוני לומר שהכול לגיטימי וצריך להבין שיש טווח רחב של תגובות"

ירחי, מנהלת מערך שימור פוריות במכון פוע"ה, מספרת: "שימור פוריות בישראל נעשה מגיל 30 עד יום הולדת 41, אלו ההנחיות של משרד הבריאות. המטרה לעשות שימור פוריות

הבדל גדול מאוד בין אלה שעושים לבד ובין אלה שעושים את התהליך עם תמיכה רגשית. התוצאות, ההרגשה וההצלחה הן אחרות". מה עוד צריך לדעת על התהליך? ד"ר מוריאל

פוריות. בגישה שלי אני מעדיפה שהיא תפנה אליי ושהיא תגיד: קראתי כתבה על הנושא, מה את יכולה לספר? האם זה מתאים לי? יחד עם זאת, אני מבינה ומודעת שלהרים את הטלפון ולשאול אותי זהו אחד הצעדים הכי קשים, היא אומרת.

"בכובע של המענה הרגשי במכון, שמסייע בכל המנועד הרחב של תחומי הפוריות, אשתף שיש נשים שלוקח להן שבועות ארוכים עד שהן מעזות להרים טלפון, כי יש משהו בהרמת הטלפון שאומר שאני מודה ביני לבין עצמי שאני רוצה משהו ממשהו אחר. כשאני עונה להן, אחד המושגים הראשונים שאני אומרת הוא: 'כל הכבוד שהצלחת להרים את הטלפון כי זה דורש כוח'. כל אישה וכל אלמנה תגיב אחרת. כל אחת נמצאת במקום אחר. יש אישה שתקבל את הבשורה המרה ותהיה בכאב ובצער עמוק. היא תהיה שקועה בכאן ועכשיו ולא תוכל לראות מעבר להיום, וזה לגמרי בסדר. כמי שמתעסקת עם אובדן ואבל, זה בסדר. אבל אנחנו רואים גם מציאות נוספת של משפחות שכולות שתוך כדי השבעה מכוונות קדימה, מעצימות את הגבורה או לוקחות את הצוואה למקום מיוחד, לא חסר דוגמאות כאלה. רצוני לומר שהכול לגיטימי ונורמלי וצריך להבין שיש טווח רחב של תגובות".

אומן מספרת כי לאחרונה היא פגשה נשות מילואימניקים ששיתפו על שיחות שניהלו עם הבעלים בשאלה מה יקרה אם חס ושלום ייפלו בקרב. "הן סיפרו כיצד הבעלים אמרו שהם רוצים שהן יתחתנו וימשיכו לחיות. פגשתי גם נשים שממש עשו הסכם עם הבעל שאם חס וחלילה משהו קורה הוא רוצה שימשיכו הלאה ולא ישקעו באבל. נשים מבינות שהשעון הביולוגי שלהן מתחיל לתקתק לצערנו, מה שאין כן בגברים. ואם החוק מאפשר, כדאי לחשוב על כך. לבוא ולומר את זה תוך כדי שנת האבל ואפילו תוך כדי השבעה זה לא מתאים לכל אחת, אבל להעלות את זה בפני הציבור זה חלק מהמסר שאנחנו מעבירים. ברגע שהאישה בוחרת בכך כל הסיפור נראה אחרת, זה הצעד הכי חשוב".

לצד הבחירה של האישה, מדגישה אומן, דרוש ליווי לתהליך המורכב. "חשוב לראות את מערכת התמיכה של האישה, מי נמצא סביבה ומי יכול לתמוך בתהליך. בחירה בשימור פוריות יכולה לתת משמעות וכוח להמשך החיים, אך הכול בבחירה ומתוך רצון. תהליך כזה לא צריך לעשות לבד. מהניסיון שלי, כמי שמטפלת בנשים שמתמודדות עם קשיי פוריות, יש

הרב בורשטין עם מיכל הקפאה

הרב בורשטין עם חיילים

ילד בריא משלהם.
בתחום הריון ולידה - כשהבעל לא נמצא או מפונים וכן תקופה של חרדות עקב המצב וזה משפיע על ההריון ועל הלידה יש לנו את הרבנים היועצים וכן קו מענה נשי רגשי שמסייעים.
בתחום הטהרה - הקמנו מיזם הארכת ימי טהרה כשהבעל במילואים ולא יודעים את הימים שיחזור חשוב שהזוג יוכל להיות בטהרה, במיוחד לאחר תקופת זמן שלא התראו. המיזם הוא בשילוב רופאות שמסייעות לנו בנושאים דומים במהלך השנה.
ליווי זוג מאורסים - למקרה של דחיית או הקדמת חתונה - אנו עוזרים שהזוג יגיע לחופה בטהרה.

קידום חוקים וסיוע ממלכתי: קידום חוק ההמשכיות שיהיה מותאם להלכה גיבוש החוק אף הוא עם ח"כ וולדיגר.

לימוד והסברה -אנו מקיימים ערבי לימוד בתחומי זוגיות, פוריות הריון וטהרה, הן באופן דיגיטלי לכלל הציבור וכן באופן פרונטלי למפונים ומציעים פתרונות כלליים ופרטניים. אני מקיים הרצאות לחיזוק חיילים בעוטף ובצפון, חשוב לי להגיע עד אליהם ולהחזיר להם את הבית והמשפחתיות גם במקומות הרחוקים מהבית.

הכנס השנתי שלנו שמתקיים כל שנה בפרשת שמות - פוע"ה - סמל להמשכיות עם ישראל - השנה הקדשנו אותו לכל הסוגיות הנוגעות למלחמה.

אנחנו נמשיך לזרוע חיים בע"ה זו השליחות שלנו! חותם הרב.

שיח בנושא קידום שימור פוריות לאלמנות יתקיים בכנס ירושלים בתחילת השבוע

טהרת המשפחה, אישות וקדושת החיים. בימים אלו של מלחמה אנו מבינים את המשמעות של הוספת חיים בדיוק בתקופה שבה נגדעים מעמנו חיים רבים. לצערנו, אנחנו לא יכולים להחזיר למשפחות את יקיריהם שנפלו. אך אנו יכולים לעזור לעוד ועוד נשמות לבוא לעולם ולראות את התקומה שלנו בעיניים. אנו מעניקים מעטפת של 360 המשלבת: רפואה, הלכה, רגש ואמונה. בתחום הפוריות - אנו ממש נלחמים על טיפולי הפוריות שימשיכו למרות שיבושים: בעל מגויס, אישה מגויסת, מפונים ועוד. דואגים שהחומר הגנטי יגיע למעבדות בכל מיני תנאים ומשוכות כדי שהזוג יוכל להגיע ליעד -

את התהליך, ולכולם אני אומרת: חייבים ליווי מתחילה ועד סוף, בלי קשר לקשר שיש לנו עם מרכזים רפואיים והאחיות. שיהיו רק בשורות טובות לעם ישראל", חותמת ירחי.

כְּאֲשֶׁר יַעֲנֵנו אַתּוֹ פֶּן יִרְבֶּה וְיִכָּר

"מאז פרוץ המלחמה המכון מכון לפעילות ועשיה בענייני המלחמה" אומר הרב בורשטין: "הוספת חיים וטהרה הם התקומה של עם ישראל לאורך כל שנותיו. בכל ימות השנה אנו מסייעים בתחומי הפוריות, הריון, לידה גנטיקה,

כמה שיותר מוקדם כי יש כמות ביציות גדולה יותר ואיכותן טובה יותר. לגבי הכמות, אנחנו יכולים לבדוק את תפקוד השחלה בבדיקות הורמונליות, אך הדבר שאנחנו לא יכולים לבדוק הוא האיכות שיוורדת עם הגיל. האיכות למעשה ניתנת למדידה רק אחרי שהאישה מתחתנת, לכן אנחנו ממליצים לעשות שימור פוריות כמה שיותר מוקדם, כדי לנצל את הכמות והאיכות".
באופן כללי, מדגישה ירחי, תהליך כזה עולה כסף רב. קופות החולים נמצאות בתהליך שיוכל להקל כלכלית בענין. אך לצערנו התהליך לוקח זמן וכיום יש קופה אחת שמסבסדת משמעותית את הטיפולים. "חשוב לדעת", מבהירה ירחי, "כמנהלת במכון אני מקבלת בכל יום המון פניות מכל מיני סוגי אוכלוסייה, אלמנות, גרושות ורווקות, והמספרים רק הולכים ועולים עם הזמן. סייענו כבר לכ-900 נשים לעבור את ההליך בהצלחה ב"ה. אני חושבת שלא למנות יש הרבה פחות מודעות מאשר לרווקות ולגרושות כי הנושא רגיש וכואב יותר, לחשוב על פרק חדש לוקח זמן וזה הגיוני ונורמלי", היא אומרת. "התפקיד שלי הוא ללוות אותן מבחינה רפואית וגם מבחינה רגשית. הן יודעות שיש למי לפנות, אני מסבירה להן ונותנת להן מעטפת אוהבת ומחבקת שירגישו בטוחות, שזהו המקום הכי נכון. גם אנשים מחו"ל פונים אליי כדי לעשות

ד"ר מוריאל ירחי, מנהלת מערך שימור פוריות במכון פוע"ה: "כמנהלת במכון אני מקבלת המון פניות מכל מיני סוגי אוכלוסייה, אלמנות, גרושות ורווקות, והמספרים רק הולכים ועולים עם הזמן. אני חושבת שלא למנות יש הרבה פחות מודעות מאשר לרווקות ולגרושות כי הנושא רגיש וכואב יותר. לחשוב על פרק חדש לוקח זמן, וזה הגיוני ונורמלי. התפקיד שלי הוא ללוות אותן מבחינה רפואית וגם מבחינה רגשית"

בישיבה עם ח"כ וולדיגר להתאמת חוק המשכיות להלכה וסוגיות נוספות

ישיבת רבני המכון

הזמן אוזן!

רכשו היום והצילו חיים!

עזר
(ע"ר)
מציון
מערך תמיכה
רפואית

השתתפו בהגרלה השנתית של 'עזר מציון'!

זוכים בפרסים!

מצילים חיים <

רוכשים כרטיסים <

אנחנו יודעים שהראש שלכם לא נמצא עכשיו בהגרלות ובפרסים, אבל הילדים של 'עזר מציון' זקוקים מאוד לתרומות שמגיעות מהגרלת פרס מציל חיים. אז אנחנו מזמינים אתכם להיכנס ולרכוש כרטיסים, להציל חיים, ועל הדרך לזכות בפרסים.

לחוברת הפרסים המלאה ולהשתתפות בהגרלה: *2236 | ami.org.il

שיחות עם

השטן

אחרי עשרות שעות שיחה עם רבי מחבלים בכלא בתפקידה כראש מערך
המודיעין בשב"ס, תתיגונדר בדימוס בטי להט לא הופתעה לרגע
מהאכזריות שהתגלתה בטבח בדרום, שהתרחש כתוצאה משחרורם
בעסקת שליט. בריאיון נוקב היא תוקפת את הפוליטיקאים ואת הרשויות
שמאפשרים מדיניות מופקרת בבתי הכלא הביטחוניים תמורת שקט
מדומה ואינטרסים מדיניים, בלי לקחת בחשבון את מחיר הדמים

הדס צורי // צילום: אבי בורוכוב

מאז ומעולם התנגדתי למדיניות של קניית שקט בבתי הכלא, פותחת תת־גונדר בדימוס בטי להט. "לצער יז הייתה מדיניות רווחת במשך הרבה שנים, ואני נלחמתי בה ככל שיכולתי. מעולם לא הייתי מוכנה לקבל דרישות של מחבלים מתועבים רק כדי שיתנהגו יפה ולא ינהיגו הפרות סדר בכלא ומחוצה לו".

תת־גונדר בדימוס בטי להט כיהנה כראש מערך המודיעין של השב"ס. לפני כן ניהלה את בתי הכלא נווה תרצה, הדרים והשרון ומילאה תפקידים נוספים בשב"ס. היא צברה עשרות שעות שיחה עם רבי מחבלים פלשתינים כמו מרואן ברגותי, סמיר קונטאר ויחיא סינוואר. "אני יודעת באילו חלאות מדובר", היא אומרת, "ולכן אני מדברת בכל מקום שאני יכולה כדי למנוע עסקה של שחרור מחבלים עם דם על הידיים. לא תהיה לנו תקומה בעסקה כזאת, אני לא ישנה בלילה מהמחשבה על עסקה של כולם בעד כולם".

היא נשואה לציון, אם לשלושה בנים ובת וסבתא לנכדים. בתה הבכורה נפטרה ממחלה קשה. כשאנחנו יושבות ומשוחחות בבית הקפה, בעלה ציון מופיע לרגע ואני מופתעת לגלות שהוא אדם חרדי. "נפגשנו בשירות", היא מספרת. "הוא היה לוחם ימ"מ, תלמיד ישיבת חברון שהתעקש להתגייס לצבא ושירת כקצין בגולני". את ילדיהם שלחו לחינוך ממלכתי דתי והם חיים יחד עם הרבה הבנה והכלה.

"אני משתדלת מאוד לשמור על כל מה שאני יכולה", משתפת להט בהתנהלות בבית, "אני לא מבשלת בשבת ולא נוסעת, ומשתדלת מאוד שהבית יהיה כשר ושומר שבת. אני אוהבת את הדת והמסורת". שניים מבניה משרתים כעת במילואים, אחד בצפון והשני קצין ביהל"ם שנלחם בעזה. בנה נועד, שמתגורר עם משפחתו בארצות הברית, חלה לאחרונה בלוקמיה. הוא הזדקק לתרומה של תאי גזע ואחיו יצא ממילואים בצפון הארץ וטס לארצות הברית כדי לתרום לו. "אני כל כך מתגעגעת אליו", היא אומרת בדמעות. "בכל פעם שהוא מתחיל טיפולים אני טסה אליו. הוא אדם כל כך מיוחד ואופטימי. נועד מנסה לעודד אותי ואומר שאם לא היה חולה הוא היה עכשיו נלחם בעזה ואולי חלילה נהרג או מאבד גפיים. הוא מבקש גם ממני להיות אופטימית ולקחת הכול בפרופורציה".

מושך בחוטי הטרור

להט מוזמנת לאחרונה לאולפני תקשורת רבים שמבקשים ממנה לספר על היכרותה עם יחיא סינוואר ועל הערכותיה לגבי התנהלותו. "אסור בשום אופן לעשות איתם הסכמים ועסקאות מופקרות, אסור לשחרר את הרוצחים הללו!" היא חוזרת ואומרת, וניכר כי הדבר בנפשה. "אני לא שייכת למפלגה פוליטית, אני באה עם האמת. עבדתי איתם שנים, היו לי המון שיחות עם מחבלים בתוך בתי הכלא ואני יודעת שהם יעשו הכול כדי לפגוע בישראל".

היא קלטה לכלא את עבאס אל־סייד, ממתכנני הפיגוע של מלון פארק, והיו לה שעות שיחה מרובות עם עבדאללה ברגותי שתכנן את הפיגוע במסעדת סבארו, עם וליד דקה, רוצחו של החייל משה תמם הי"ד, ועוד. "כשהייתי משוחחת איתם, החזקתי כל הזמן בראש את הידיעה שמדובר ברוצחים אכזריים ומתועבים, אבל הייתי חייבת לקשור איתם שיחה כי זו הדרך היחידה להוציא מהם מידע חיוני. רק בשיחה של אחד על אחד אפשר להבין את המחשבות ואת הלך הרוח שלהם". משיחות כאלה היא מכירה היטב גם מנהיג חמאס, יחיא סינוואר: "שוחחתי איתו המון, בעיקר בתקופה שבה נחטף גלעד שליט. אחיו, מוחמד סינוואר, היה אחראי לחטיפה שלו. יחיא סינוואר היה אחראי על רוב מהלכי הטרור של חמאס בשנים האלה", היא מעידה. "הוא ניהל את הכול מהכלא באמצעות עורכי דין שהגיעו לבקרו והעבירו מסרים החוצה".

מדוע מאפשרים את המפגשים הללו?

"אין לזה הצדקה", היא נאנחת. "איזה עניין משפטי יש למחבלים ששפוטים לכמה מאסרי עולם? במפגשים עם עורכי הדין אסור לשב"ס להיות נוכח, וכך הם יכולים להעביר מידע באופן כמעט חופשי. עורכי הדין הללו, שנשלחים מטעם החמאס ולעיתים הם אנשי חמאס בעצמם, הם בדרך כלל היונים שמעבירות את המסרים החוצה. אם סינוואר היה רוצה להוציא פיגוע, הוא היה נותן כל מיני סימנים לעורך הדין והוא העביר אותם הלאה".

יחיא סינוואר ישב בכלא על רצח של משתפי פעולה עם ישראל והיה שפוט לחמישה מאסרי עולם. הוא שוחרר בעסקת שליט. "גם בכלא הוא עמד מאחורי רצח של אנשים שהוא חשד שהם משתפים פעולה, אבל הוא אף פעם לא עשה את זה בעצמו. גם היום הוא לא נלחם בחזית אלא מסתתר במנהרות וככל הנראה מקיף עצמו בחטופים". היא מתארת את סינוואר כאדם שתמיד מקפיד להישאר מאחורי הקלעים אבל מושך בכל החוטים: "הוא היה מוביל את כל המהלכים של

במערכת בחרו לתת תנאים משופרים לאסירים בתמורה לשקט. מחבלים נהנים מארוחות משודרגות בכלא

המטרה הייתה להקים גוף פלשתיני מאוחד תחת מנהיגות אחת, אבל עסקת שליט קטעה את השיחות על המסמך ולאחר מכן חמאס השתלט על עזה והדיח את פת"ח מהנהגה.

פוליטיקאים ישראלים ראו בברגותי הרוצח מנהיג לגיטימי?

"פוליטיקאים בכירים כמו ציפי לבני, עמיר פרץ, פואד בן אליעזר, גדעון עזרא וחיים אורון היו באים לבקר את ברגותי בכלא במטרה להפוך אותו למנהיג הפלשתינים". לאחרונה קיבלה מציפי לבני אזהרה לפני תביעה על שסיפרה בתקשורת שלבני ביקרה את ברגותי בכלא. "היא דרשה שאעלה לראיונות בתקשורת ואומר ששיקרתי, אבל אני מתעקשת שמה שאמרתי הוא האמת. גם רביב דרוקר כתב על זה ב'2006". באופן מצמרר הועלה שוב לאחרונה שמו של ברגותי כמי שיכול לייצג את הפלשתינים כמנהיג מתון, אבל בשבוע שעבר הוא הועבר לכליאה בהפרדה מכיוון שהסית והתסיס למהומות.

ללהט היו עימותים לא מעטים עם ברגותי. היא לא הייתה מוכנה שבגלל מצעד המבקרים שלו הוא ירגיש שמגיע לו יחס מיוחד. בעקבות זאת היא קיבלה מהתנזים איומים על חייה. "במשך חודשים הייתה לי אבטחה ליד הבית בגלל האיומים הללו. שירותי הביטחון ביקשו שאסתובב עם מאבטח, אבל לזה לא הסכמתי. אני לא מפחדת מהם".

הותקפת במהלך שירותך בשב"ס?
"פעם אחת אסיר מהג'יהאד האסלאמי רצה לדקור אותי אבל בסוף פגע בקמ"ץ שלי. הוא הסביר שבגלל שאני אישה יהודייה טמאה הוא לא רצה לגעת בי, אז תקף את הקמ"ץ במקומי. אחר כך הבנתי שהוא נשלח על ידי החבורה של סינוואר, ברגותי ואל-עארורי".

ברגותי היה אמור להשתחרר בעסקת שליט. "סינוואר היה זה שהכין את הרשימה של השחרורים וגם ברגותי היה שם, למרות שהוא מהפת"ח. ככה סינוואר קונה אנשים והופך אותם לשפוטים שלו. בסוף הוא לא השתחרר, אבל עכשיו סינוואר מתכנן לשחרר אותו בעסקה

להט כבר לא הייתה בשירות, אבל כשהתראיינה בנושא היא התבטאה על כך ככאב גדול. בתחילת שנות האלפיים הועברו כמה בתי כלא של אסירים ביטחוניים מאחריות צה"ל לשב"ס. להט הייתה בצוותים שהיו אחראים על ההעברה מול הצבא, והתנגדה בתוקף להכנסת חיילות לבתי הכלא. היא אף התעמתה על כך עם אנשי הצבא ועם סגן הרמטכ"ל דאז, דן חלוץ. "הוכנסו לשם חיילות כדי לחסוך כסף ותקנים של סוהרי קבע וראינו מה קרה. זה סיפור איום נורא", היא נאנחת. "זו התוצאה של מדיניות שבה רק רוצים שקט. לגורמים רבים יש אינטרס שהאסירים הביטחוניים יהיו מרוצים. המדיניות הזאת הביאה גם להטרדות ותקיפות מיניות של סוהרות, שהעלימו מהן עין".

היא הייתה גם חלק מצוות המשא ומתן של עסקת שליט בראשות עופר דקל. "הייתי מגיעה לדיונים והייתי בהלם כשגיליתי שאנשי השב"כ שניהלו את המשא ומתן פשוט לא ידעו עם מי יש להם עסק".

איך יכול להיות שהשב"כ לא ידע באיזה חומר אנושי מדובר?

"זה לא עניין אותם. גם השב"כ רוצה שקט בבתי הכלא".

למה?
"אני לא יודעת בוודאות, אבל הם לא רוצים שבתי הכלא יתסיסו את השטח. לאסירים הביטחוניים יש השפעה גדולה בחוץ, הם נחשבים לגיבורי תרבות".

את מרואן ברגותי, איש הפת"ח וטרוריסט אכזר, ניסו בעבר פוליטיקאים ישראלים לטפח כמחליפו של אבו-מאזן וכמנהיג שאיתו ינוהל משא ומתן להקמת מדינה פלשתינית. "הם ניסו לעשות הכול כדי לשחרר אותו מהכלא, כי רצו שיחליף את אבו-מאזן. הם ביקשו ממנו לכתוב מכתב של אסירים בכירים מהחמאס ומהג'יהאד האסלאמי שיצהירו כי הם מצטרפים לאש"ף, וש'אש"ף הוא ארגון הגג שמייצג את הפלשתינים". מסמך האסירים אכן נכתב ובו פורטו המטרות של העם הפלשתיני וחכויותיו.

דרך עורכי דין וביקשו לנקום בתוקפים, אבל סינוואר תמיד מנע את זה והגן על התוקפים. היו גם שמועות שהוא היה מעורב בפגיעות כאלה בנערים. אחיו מוחמד מוכר כפדופיל. הרבה פעמים סינוואר התעמת מול יריבים שהטיחו בו את הסטייה של אחיו, ויש מקורות שלנו שאיששו את הטענה.

סינוואר, מספרת להט, הוא אדם עשיר מאוד: "חאן יונס שייכת לו ולמשפחתו. אחיו מוחמד

"מאז ומעולם תמכתי בעונש מוות למחבלים וגירוש משפחות כדי ליצור הרתעה ולטפל בטרור. אוי ואבוי אם לא ניתן לנאצים האלה עונש מוות. מי שמוביל את המהלכים האלה חייב להיות אטום רגשית ולהסתכל רק על עתיד האומה היהודית בארץ ישראל. אסור בשום אופן להיכנע לחמאס, כי אחרת אנחנו מחוקים ואין לנו עתיד. גם הערבים הישראלים רואים את זה ככה. אנחנו מזמינים עוד טרור באופן שבו אנחנו מתנהלים"

ומוחמד דף התחילו לבנות שם את מרכז הטרור והוא המשיך בזה כשהשתחרר. ראית איזה בתיים יש לו בעזה? אילו דירות? המיליונים שהחיילים מוצאים עכשיו בכספות בחאן יונס שייכים לו".
לאחרונה חוסל איש החמאס סאלח אל-עארורי, שגם אותו הכרת היטב.

"את סאלח אל-עארורי שפטתי לצינוק ודאגתי שיישב בהפרדות עד יומו האחרון בכלא. כשהתחלתי לנהל את כלא הדירים, באגף השמור ישבו יחיא סינוואר, סאלח אל-עארורי ועוד חבורה של חלאות. הבנתי שבימי שיי האסירים נותנים דרשות מאוד קיצוניות נגד מדינת ישראל ומעודדים פיגועים, וראיתי שאף אחד לא מטפל בזה. החלטתי לשים לזה סוף ודאגתי להקליט את הדרשות הללו ולתרגם אותן כראוי". את אחת הדרשות הללו נשא סאלח אל-עארורי. "הוא קרא להשמיד את הציונים בדרשה מתלהמת ומלאת שנאה. נתתי הוראה לקחת אותו לצינוק מיד". שני הקצינים שדיברה איתם אמרו לה בחשש: "את יודעת במי מדובר?". הם חששו שאל-עארורי חזק מדי ושענישה שלו תגרום למהומות.

נבחרת? היית אז חדשה בתפקיד.
"ממש לא! הוריתי שיעבירו אותו לצינוק מיד. הם הזהירו שהיו הפרות סדר באגף, אז אמרתי: 'אין בעיה, תזמינו כוח תגבור'. המדיניות שלהם הייתה לשמור על השקט כל הזמן. לא הייתי מוכנה לקבל את זה".

להט נזכרת שכששפטת את אל-עארורי ל-14 יום בצינוק, הוא היה פחות אמיץ מאשר בזמן שנשא את דרשות ההסתה שלו: "הוא עמד מול דגל ישראל והיה כמו עלה נידף. הוא התחנן ואמר 'סליחה, אני מתחרט'. נתתי לו גם 450 שקל קנס והוא ביקש לדעת מה אנחנו עושים עם הכסף הזה, שהרשות הפלשתינית מפקידה בשביל המחבלים. אמרתי לו שאנחנו קונים בכסף הזה מטוסים וטנקים לצבא. זה הטרף אותו", היא מחייכת.

אותו אל-עארורי, כמו סינוואר, שוחרר בעסקת שליט והוא האיש שתכנן והוציא לפועל את חטיפתם ורציחתם של שלושת הנערים.

סוהרות תמורת שקט

כשהתפרסמה פרשת הסרטור בסוהרות,

המחבלים בכלא: שביתות רעב, התפרעויות, תקיפות של אנשי סגל. מעולם לא היה בפרונט אבל פעם אחר פעם הוא נבחר לראש מנהלת האסירים בתוך בתי הכלא. יש להם בחירות כלליות והוא תמיד היה מאוד חזק".

היא כועסת על בכירים לשעבר במערכת הביטחון שמדברים על עסקאות ותחזיות שלא מתכתבות עם המציאות. "לאחרונה שמעתי בכיר לשעבר בשב"כ שחקר את סינוואר ונתן תילי

תילים של פרשנויות על אישיותו. אבל הוא חקר אותו ב'88! מאז סינוואר בנה את עצמו, התפתח והקים תשתיות טרור מקיפות".

סינוואר גם צורך המון תקשורת ישראלית. "הוא היה מגוי לעיתונים, בעיקר קרא את עיתון הארץ, ועקב באדיקות אחרי התקשורת. הוא ראה את ההפגנות ברחוב הישראלי בזמן השבי של גלעד שליט והבין איך הרחוב הישראלי מוביל שינויים פוליטיים. סינוואר הוא אדם אכזרי וקנאי אידאולוגי, והוא בסך הכול דוגמה של החומר האנושי שיש בבתי הכלא. הציבור צריך לדעת שהם כולם כאלה: אכזרים, קנאים, אידאולוגים ושונאי ישראל".

ממי ספג סינוואר את הקנאות הדתית?
"הוא היה תלמיד של השייח' אחמד יאסין", היא אומרת. "השייח' יאסין גידל אותו וסינוואר שאב ממנו את האידאולוגיה והפיץ אותה בצורה הרבה יותר אכזרית. הוא איש דת והוא מאמין גם בתורה של היטלר ומחבר אותה לאסלאם. קטעים של הספר 'מיין קאמפף' בתרגום לערבית הוברחו לכלא ונמצאו על ידי השב"ס, אבל הוא תמיד הקפיד לשמור על עצמו. גם כשהוברחו לכלא קטעים של הספר או סלפונים וכדומה, הם אף פעם לא נמצאו בתאו. הוא תמיד דאג להעביר אותם לתאים של אחרים".

היא בטוחה שמה שסינוואר נהג לעשות בכלא הוא נוהג לעשות גם כעת: "הוא מארגן ומתכנן את הכול, אבל הוא ישמור על עצמו עד הרגע האחרון ויעשה הכול כדי שחיו יינצלו. מבחינתו הוא עוד לא סיים את תפקידו. הוא הוביל מהלך של גבורת האסלאם, ניצחון מוחץ על מדינת ישראל. הוא נתן לנו מכה אנושה והוא לא מתכוון להפסיק. אין לו שום כוונה למות". היא אומרת מעל כל במה שיחיא סינוואר הוא פחדן: "הוא ממש לא רוצה להיות שהיד. בכלא הישראלי הוא חלה בסרטן ובכה בדמעות כי הוא ממש פחד למות. הוא מאוד אוהב את עצמו. לאחר שניתחו אותו בבתי החולים שלנו והצילו את חייו, שאלתי אותו אם עכשיו הוא יהיה אסיר תודה למדינת ישראל שבזכותה הוא חי. הוא אמר לי: לא, זה התפקיד שלכם".

הזוועות של 7 באוקטובר הן הוראות ישירות שלו? האונס, ההתעללות, האכזריות?
"אני בטוחה שכן. הוא מאוד אכזרי. סמיר קונטאר סיפר לי שכאשר מחבלים פלשתינים קטינים היו נאנסים בכלא, הם העבירו מסרים

לי: סליחה גברת, עם כל הכבוד, את לא יכולה לעצור את ההתפתחות שלו בכלל".

"צה"ל יביא אותם הביתה"

את מתנגדת נחרצות לעסקה שתביא לשחרור מחבלים רוצחים. מה את אומרת למשפחות החטופים?

"אני אומרת שצריך לתת אמון בצה"ל. צה"ל יביא אותם הביתה. יש גם משפחות חטופים שמתנגדות לעסקה כזאת, ואני חושבת שהן רואות נכון את המציאות. אם נלך לעסקה של שחרור בשלבים, סינוואר יתעלל בנו במשך שנים ולא ישחרר את האנשים. אסור להיכנע לו".

היא מספרת שתאווה הכוח והשלטון של סינוואר התבטאה גם בהתנגדות שלו לשינוי פעולה עם איראן: "כשהג'האד האסלאמי התחיל לשתף פעולה עם איראן, סינוואר התנגד ונלחם איתם. אני חושבת שמה שהפריע לו זו העובדה שלא הוא יום את זה. מצאנו מסמכים ויש לנו תיעוד לזה גם בהאזנות שעשינו בחצרות הטיולים. הוא אמר להם ששיתוף פעולה עם איראן יעניק לאיראן שליטה על חמאס. הוא תמיד רצה את כל הכוח בידיו".

את חושבת שלחץ צבאי יגרום לו לשחרר את החטופים?

"אם החיים שלו יהיו על הכף, אז כן. הוא עדיין לא מוכן לרדת מהבמה ומאמין שהוא יכניע את ישראל ביום מן הימים. הוא תמיד אמר לי: יש לכם מטוסים וטנקים, אבל אנחנו ננצח אתכם בדרך אחרת".

היא מספרת שסינוואר ידע שאהוד אולמרט היה מוכן לתת לפלשתינים את הכותל וזה נתן לו

מתנהלים".

להט אינה מעורה בפרטי תנאי הכליאה של מחבלי הנוח'בה, אבל אומרת כי עורכי דין מהסנגוריה הציבורית כבר התחילו להילחם על התנאים שלהם. "הייתי רוצה לפגוש את עורכי הדין האלה ולהסביר להם באילו טיגופות מדובר". כדי לסבר את האוזן היא חוזרת לזמן שבו הייתה מנהלת כלא הנוער שהיה בו גם אגף של מחבלים קטינים. "יום אחד ראיתי שם נער צעיר, שב"ח מעזה שהגיע לבצע פיגועים בישראל. הוא היה מוכר לי, זיהיתי אותו לפי העין שלו שהייתה מעוותת. התחלתי לדבר איתו כדי להיזכר מאיפה אני מכירה אותו, והתברר שכשהיה ילד היה לו סרטן בעיניים והוא היה מאושפז בשניידר באותו זמן שאני ליוויתי שם קרוב משפחה. מדינת ישראל ניתחה אותו ושמה לו עין תותבת. הקיבוצניקים מהעוטף היו מסיעים אותו לטיפולים בישראל, ישראלים שוחרי שלום היו קונים לו מתנות, דואגים להוריו לבית מלון סמוך, ואפילו קנו לו מחשב. כשהוא החלים, הוא חזר כשב"ח כדי לעשות פיגוע במדינת ישראל".

"שאלתי אותו 'אתה לא מתבייש? מדינת ישראל הצילה את החיים שלך!' הוא הישיר מבט וענה לי: 'אני לא מתבייש'. אחר כך מימנו לו גם לימודים בכלא, כי יש חוק חינוך חובה למחבלים קטינים, והוא השלים בגרויות על חשבוננו. הם היו עושים פיגועים כדי להיתפס ולהשלים בגרויות בכלא, כי להורים שלהם לא היה כסף לבגרות. את מבינה מה עשינו לעצמנו?"

היא מספרת על ג'האד יעמור, אחד המחבלים מהחוליה שרצחה את נחשון וקסמן, שביקשה להפסיק את לימודיו האקדמיים. "מחייבים אותנו לתת להם ללמוד לתארים בבתי הכלא. למחבל ההוא הפסקתי את הלימודים והוא הגיש נגדי עתירה לבג"ץ. התעקשתי לבוא לבית המשפט ולהסביר להם במי מדובר, אבל השופטת אמרה

רחום לפני שנרצח ולועגת לו ולנו".

היום כולם טוענים שעסקת שליט הייתה מופקרת, אבל בזמנו התמיכה בעסקה הייתה כמעט קונצנזוס.

"נכון, ולכן אני כל כך מפחדת מעסקה עכשווית. אלה שתומכים בה עכשיו לא לוקחים אחריות כאשר מתברר שטעו והטעו לאורך כל הדרך. כשאני שומעת 'כולם תמורת כולם' אני מתחלחלת. אם זה מה שנעשה, לא תהיה לנו תקומה. אנחנו הולכים להביא אלינו עוד הרבה שנים של 7 באוקטובר".

כל הבכירים לשעבר שתומכים בעסקה לא רואים את זה?

"הם לא רוצים לדעת את האמת ומספרים לעצמם סיפורים. אני חושבת שהם גם לא רוצים מדינה יהודית. תדעי לך שסינוואר עלה על הנקודה הזאת. הוא יודע, או לפחות חושב, שברוך הם ינצחו אותנו. הוא היה אומר את זה שוב ושוב".

היא מזועזעת מהעובדה כי במשא ומתן לשחרור החטופים שהתנהל במצרים השתתף זאהר ג'בארין, איש הכספים של חמאס וממייסדי הזרוע הצבאית של הארגון. "איך נותנים לו לנהל משא ומתן על שחרור החטופים? זה אדם שהיה שפוט למאסרי עולם בכלא הישראלי. זו בושה וחרפה למדינת ישראל".

היא גם לא מבינה מדוע שולחים לניהול המשא ומתן לשחרור החטופים את בכירי המוסד והשב"כ: "איזה ידע יש להם במש ומת? מה הרקע שלהם? הם אנשי מודיעין ולא עורכי דין. הם לקחו איתם לניהול המשא ומתן עורך דין שמנהל עסקים עם קטאר! ככה אנחנו רוצים לנצח את הערבים? הרי קטאר הם האבא והאמא של חמאס! כמה אנחנו יכולים להיות מטומטמים? אני צריכה לקחת כדורי הרגעה כשאני שומעת את הדברים האלה".

איך את חושבת שצריך לנהוג עם מחבלי הנוח'בה?

"מאז ומעולם תמכתי בעונש מוות למחבלים וגירוש משפחות כדי ליצור הרתעה ולטפל בטרור. אי וואבי אם לא ניתן לנאצים האלה עונש מוות. מי שמוביל את המהלכים האלה חייב להיות אטום רגשית ולהסתכל רק על עתיד האומה היהודית בארץ ישראל. אסור בשום אופן להיכנע לחמאס כי אחרת אנחנו מחוקים ואין לנו עתיד. גם הערבים הישראליים רואים את זה ככה. אנחנו מזמינים עוד טרור באופן שבו אנחנו

עתידיית כדי שברגותי יהיה חייב לו את החופש שלו". היא מסבירה כי כך פועל החמאס גם ביהודה ושומרון: "הם מושכים מתוך הפת"ח אנשים שמסכימים לאידאולוגיה שלהם. למה כל כך הרבה פלשתינים ביהודה ושומרון תומכים בחמאס? כי החמאס דואג לשחרר אותם. גם את ג'בריל רג'וב, שלאחרונה אמר שטבח ה-7 באוקטובר יחזור ביהודה ושומרון, הם דאגו לשחרר בעסקאות. לא סתם הוא תומך בהם".

מכיוון שלא הייתה מוכנה לתנאים משופרים לאסירים ביטחוניים, היא קנתה לעצמה יריבים: "לנושא של תנאי האסירים המשופרים בתמורה לקניית שקט היה שותף גם שי ניצן, שהיה אז המשנה לפרקליט המדינה. באתי אליו עם סקירות על הברחות מהכלא ועל הכספים שהרשות הפלשתינית מעבירה לחשבונות של המחבלים. הוצאתי סקירות מודיעיניות נרחבות על הברחות של כספים מהרשות הפלשתינית לתוך הכלא על ידי עורכי דין, והבאתי להם מודיעין על כל הפעילויות הפוליטיות של האסירים. ביקשתי לקיים דיונים בנושאים הללו ופעם אחר פעם ניצן דאג למסמס את זה. הוא רצה שקט כמעט בכל מחיר".

היא ביקשה לקיים דיון גם על ברגותי והמעורבות שלו בטרור מתוך הכלא: "היה לו קשר עם גורמים בחמאס שהיו מעורבים בעסקת שליט, אבל גם את הדיון הזה ניצן דאג למסמס". ניצן, לטענתה, הוא גם מי שעמד מאחורי סיום דרכה בשירות. "הפרעתני לשי ניצן", היא אומרת. "לא הסכמתי ליישר קו עם מדיניות ההשתקה והטיוח שהוא הוביל". היא לא הייתה מוכנה לשתוק גם כשהיה מדובר בפרשות פליליות: "בפרשת רות דוד היו לי מידעים על השחיתות שהייתה שם. ניצן ואנשי הפרקליטות חששו ממני. הם ידעו שלא אשתוק".

מדינת ישראל בשירות המחבלים

להט התנגדה בתוקף לעסקת שליט: "בכל פעם שהייתי רואה את הרשימה של משוחררי עסקת שליט הייתי מקבלת צמרמורות בכל הגוף: סינוואר, אלי-עאדורי, זאהר ג'בארין. גם מחבלות רוצחות היו שם, כמו למשל אמנה מונא שהייתה אחראית לרצח הנער אופיר רחום. בזמן שהותה בכלא היא הייתה מחקה את הזעקות שהשמיע

צילום: עטיה מוחמד, פלאש 90, Amr Abdallah Daish רייטר

"מעולם לא הייתי מוכנה לקבל דרישות של מחבלים מתועבים כדי שיתנהגו יפה בכלא". יחיא סינוואר, מראן ברגותי וסאלח אלערורי

צילום: עופר עמרם

התחלה // לפני 44 שנה. נולד וגדל בירוחם, השני מתוך שמונה אחים ואחיות.

אבאמא // אבא הרב ניסים משה, מנהל ישיבה. אמא מלכה, סגנית מנהלת בית ספר. "אידיאליסטים אמיתיים. אחרי החתונה הם ירדו לדרום כדי ליישב ולהפריח את השממה מתוך ציונות לשמה. ההורים שלי תמיד היו עסוקים בעשייה למען הכלל. מאבא ואמא למדתי מהי נתינה".

ירוחם // "גדלתי בירוחם, עיר עם הרבה ערבות הדדית. זה לחיות את הפשטות עם אנשים צנועים וטובים. בירוחם היו משפחות ממעמד סוציו-אקונומי נמוך, וכילד אתה נחשף לעולם של המון קשיים ואתגרים. ההורים שלי כאנשי חינוך טיפלו ועזרו".

שעה נסיעה // בילדותו למד בבית הספר היסודי בתפרח. "נסענו כל יום שעה הלון ושעה חזור לבית הספר. היינו קמים כל יום בחמש וחצי כדי להגיע בזמן לכיתה. זה לא היה קל, אבל מה לא עושים בשביל חינוך".

לבני ברק // כשהיה בן 14 עברה משפחתו לבני ברק. "המעבר הזה היה לי טוב. שמחתי בהתחלה החדשה. גם חברתית היה לי טוב מאוד". למד בישיבת היכל התורה בבני ברק, ואז עבר לישיבה גדולה בירושלים לשש שנים של לימוד עד החתונה. "זה המקום שפיתח אותי מחשבתית".

הרב אליהו // "הישיבה שלי הייתה ליד מרכז הרב, וכל מוצאי שבת היינו הולכים לשיעור הקבוע של הרב מרדכי אליהו זצ"ל. שתינו את השיעורים שלו בצמא. היה בו משהו אחר. התרשמתי מדמות של רבנות תורנית יחד עם קירוב לבבות הכי גדול שיש. הוא היה מקפיד על קוצו של יו"ד בהלכה ובאותה נשימה הוא היה אוהב ישראל גדול".

החצי השני // עובדת חברת ביטוח. "היא הכול בשבילי. תומכת בי בכול במלוא מובן המילה. כלום לא היה קורה בלעדיה". לזוג חמישה ילדים. "הם כל עולמי".

האתגר // בעקבות אשפוז של אחד מקרובי משפחתו בבית חולים הוא נחשף לאתגרים הרבים הטמונים בכך. "היינו תקופה בבית החולים ונחשפתי לקושי היומיומי. מלבד הדאגות לבריאות וההתמודדות עם האשפוז - זה גם כל בוקר ללכת לקנות קפה ועוגה או משהו לאכול. כל יום כפול חודש שמסתכם בהוצאה גדולה. גם החניה בבית החולים עולה כסף. אלו לכאורה דברים קטנים, אבל הם מצטברים לסכום גדול. יש גם את הצורך של ההורה המלווה בזמן מנוחה והתאוששות, וכשאתה נמצא בבית חולים זה בלתי אפשרי. הבנתי שבניגוד למחשבה המקובלת זה עול על כל המשפחה וממש לא רק על החולה".

שמואל משה

44

נשוי ואב לחמישה

תושב פתח תקווה

מנכ"ל עמותת 'נותנים תקווה',
זוכה פרס ירושלים לשנת תשפ"ד

מה שנשאר להם אחרי שהבן החולה הלך לעולמו".

המלחמה // החל מ־7 באוקטובר, בנוסף לפעילות השוטפת בבית החולים לילדים, העמותה תומכת ומסייעת ללוחמים שנפצעו בשדה הקרב ואושפזו במחלקות השיקום בבית החולים תל השומר. "אנחנו פוגשים את החיילים במחלקות, שומעים את הצרכים שלהם, מחבקים אותם ומשתדלים להיות שם בשבילם. זה יכול להיות מפטריית חימום ועד מקרר קטן או עזרה כלכלית. גם הבאנו אומנים מהשורה הראשונה, כמו שלמה ארצי, ליאור סושרד ואחרים כדי לשמח אותם. זה מעלה להם את המורל".

פרוטזה // "אנחנו נפגשים עם המון חיילים קטועי גפיים וזאת התמודדות לא קלה לחיילים צעירים. אתמול ארגנו לבקשתו של חייל טקס הצעת נישואין כביכול לפרוטזה שלו. הוא לקח את הפרוטזה וחיבק אותה. הוא עשה את זה בהומור, אבל מאחורי הצחוקים האלה יש

פוקד מדי יום את בית החולים וממלא את יומם של הילדים החולים בשלל פעילויות מהנות המעניקות להם כוחות, מעלות חיוך ונוסכות תקווה. "השנה אנחנו חוגגים 20 שנה. לפעמים אני מסתכל אחורנית ונדהם מההתפתחות האדירה ומה הספקנו. זה מרגש ממש. יש לנו שמונה בנות שירות שנכנסות בבוקר למחלקות, נפגשות עם הילדים ורואות את הצרכים שלהם. אחר הצהריים הן לוקחות אותם למשחקיות ולפעילויות. פעם בשבוע אנחנו עושים פעילות משותפת לילד עם המשפחה שלו, מתוך הבנה שתהליך ההחלמה מחייב מבט רחב יותר".

מוזיקה // לעמותה יש מרכז מוזיקלי יחיד מסוגו. "יש לנו בבית החולים אולפן הקלטות מתקדם עם ציוד אלקטרוני משוכלל, חדר הקלטה וחדר נגינה עם כלי חולים. מרכז המוזיקה הוא מקום שמח ודינמי. במהלך השנים אין־ספור ילדים חוו בו רגעי אושר מרגשים ושאוו ממנו כוחות להתמודדות בדרך להחלמה. יש לצערנו מקרים של הורים שההקלטות הן

הברכה // "נסעתי לרבי דוד אבוהצירא לקבל ברכה לרפואה שלמה. הרב המליץ לנו דווקא עכשיו לצאת מעצמנו ולסייע לחולים אחרים ובעזרת ה' הכול יהיה בסדר. וכך באמת היה. במשך שנה התחלתי להביא ולחלק שתייה חמה ולחמניות במחלקת טיפול נמרץ ובחסידי שמיים זכינו לרפואה שלמה". אחרי שנה של התנדבות במקום גמלה בליבו ההחלטה לבסס ולהרחיב את הפעילות והוא הקים עמותה.

העמותה // נוסדה בשנת 2004 ומאז היא פועלת בבית החולים לילדים אדמונד ולילי ספרא בתל השומר. "הענקנו לעמותה את השם 'נותנים תקווה' כי כשמה כן היא - נותנת תקווה לחולה ולמשפחתו. המטרה שלנו היא לסייע לילדים המאושפזים ולבני המשפחות שלהם ולהקל עליהם בהתמודדות היומיומית במהלך האשפוז ועד להחלמה. הפעילות שלנו נובעת מתוך ההבנה שילד חולה והמשפחה שלו זקוקים לתמיכה, לכוחות ולתקווה בדרך להחלמה".

נותנים תקווה // צוות העמותה

חנה קטן
chanakatan@gmail.com

מעבר בגיל המעבר

גידלתי את ילדיי והם השתובבו ברחובות השכונה. גונב לאוזניי שיש קבוצת ווטסאפ סגורה לבוגרי קריית חינוך שעלבים שנקראת "שעלבוקים", והיא פעילה מאוד כי החברים בה גדלו על ערש מתוק במיוחד. אני בעצם הסבתא של השכונה, כאשר השכנים שלנו הם זוגות צעירים מאברכי הישיבה בגילם של הדור הצעיר של ילדינו. נראה לי שהם מקבלים בהבנה את העלייה הדרמטית בממוצע הגיל בשכונה.

פירמידה משפחתית הפוכה. מעבר דירה בגיל המעבר הוא חוויה ייחודית. חזרנו לנקודת המוצא שאליה הגענו כזוג צעיר לפני כארבעים שנה, ואנחנו מרגישים כמו חתן וכלה. אנחנו בונים את הקן שכבה על גבי שכבה, כמו יריעות המשכן שנבנו יריעה על גבי יריעה. תולים תמונות, תוקעים מסמרים, ויש תחושה של התרעננות והתחדשות. ובכל זאת, בגיל המעבר המעבר מורכב הרבה יותר. השנים עושות את שלהן. הן מביאות איתן משקל מסוים, יש בלאי, החדש אינו לגמרי חדש. יש שבט שלם שבבילוי זה הבית של סבא וסבתא. כן, עברנו כבר משהו בחיים.

יש אנשים שפשוט זוכים לדחות מעברים, בעיקר מהעולם הזה למשכן הקבע בעולם הבא. האיש המבוגר בעולם חי בברזיל וחוגג יום הולדת 123. לפניו אחזה בשיא הנזירה הצרפתייה אנדרה, שנפטרה בגיל 118. חברנו מברזיל זכה להיקרא "הסיטו של רשויות המס", כי הוא מעמיס כלכלית על רשויות המס בברזיל מדי שנה. חיי הארוכים זיכו אותו לחיות בצל אירועים ששינו את העולם - שתי מלחמות עולם, עליית הקומוניזם, השואה, הקמת מדינת ישראל, רצח נשיא ארצות הברית ג'ון קנדי, פריצת מסך הברזל, מהפכת ההייטק ומגפת הקורונה. היו לו שבעה ילדים, שניים כבר נפטרו, ויש לו 13 נכדים ועוד 16 נינים. זה נתון מדהים בעיניי, כשאני חושבת על המשפחות של אנ"ש. אצלן בדור אחד יש כבר עשרות רבות של נכדים ועד גיל 80 רובנו נזכה גם למאות צאצאים - פירמידה הפוכה של ממש. ואכן, הציבור שלנו גדל מספרית פי שלושה בחמישים השנים האחרונות, ומוסדות החינוך שלנו גדלו פי שלושים. יש בידנו מכפיל כוח אמוני וזה מחייב. העם צמא היום יותר מאי פעם להנחלת ערכי הנצח שלנו.

נמר של פלדה. יש עוד דברים שאינם מתבלים. בעבר כינו את עולם העיתונות "נמר של נייר", בגלל שהנייר הוא פגיע ובר חלוף. והנה, לאחרונה מתפתחות טכנולוגיות שעשויות להאריך את חייו של הנייר, אולי אפילו עד כדי נצח. מדובר בנייר סינתטי, שדומה לנייר שממנו עשויים שטרות הכסף שלנו. הוא מיוצר בחברה יפנית ונראה כמו נייר רגיל, אבל הוא חזק כפלדה, אינו מתבלה, אינו דוהה ואינו נקרע. הוא גם ניתן לרשימה ולקיפול אינספור פעמים ללא חשש של בלאי. אולי הנייר הזה דומה קצת לקשיש הצעיר ששבר את שיא גינס, או לערכים הנצחיים שלנו שאינם דוהים ואינם מתבלים. וגם להתפעמות שלי מספרי התורה המהלכים שמסביבי, התפעלות שלא כהתה ולא בלתה במאומה במהלך השנים. ●

בשבילים האלה טיילתי עם התינוקות שלנו, בגנים האלה הם שיחקו ובילו את השעות היפות ביותר של ילדותם. העצים בקריית החינוך צמחו וגבהו עם השנים, הבתים והשבילים קצת הזדקנו. העליות נראות פתאום תלויות יותר, והחברות מאז, אלו שעדיין גרות בקריה, גם הן כבר אינן בנות עשרים

דור שביעי לחתולים. כמה אני מקנאה בהן - במשפחות שזכו לגור בביתן ובדירתן שנים רבות, לעיתים במשך כל חייהן, ולפעמים אפילו עם אותם רהיטים ואותם שכנים ואותם הרגלים ישנים. יש לי מחותנים וחברים כאלה. הם קוראים לנו "גיבורים" שעשינו את הצעד של מעבר הדירה בגילנו. אבל אני מקנאה ביציבות שלהם, תמידים כסדרם. רק שזה לא מתאים לאופי התזזיתי שלי, אני תמיד בתנועה. מול עיניי עומד הרב שלמה זלמן אויערבך זצ"ל, שכבעל צעיר עבר מבית הוריו בשכונת שערי חסד לחדר בבית חותנו במרחק כמה רחובות, ובשכונה זו ובדירה זו ובחדר זה המשיך להתגורר כל ימי חייו, ממש עד יומו האחרון. כאשר היו מזכירים בפניו את חצרו, ומתכוונים לבניו ותלמידיו ומקורביו שסבבו אותו תמיד, הוא היה משיב שבחצר שלו אין מקורבים, יש רק חתולים. הוא לא הזכיר שהחתולים בחצר שלו בשערי חסד הם כבר דור חמישי או שישי או שביעי לחתולים שפגש כאשר הגיע לבית ההוא לראשונה.

הסבתא של השכונה. אני יושבת עכשיו בסלון החדש בדירה הקטנטנה שלנו בקריית חינוך שעלבים עם כוס קפה ביד, מול גבעת בית שאנה הירוקה מאופק לאופק, שהפרות של קיבוץ שעלבים רועות בה בשלווה, ונוכרת. בשבילים האלה טיילתי עם התינוקות שלנו, בגנים האלה הם שיחקו ובילו את השעות היפות ביותר של ילדותם. העצים בקריית החינוך צמחו וגבהו עם השנים, הבתים והשבילים קצת הזדקנו. העליות נראות פתאום תלויות יותר, והחברות מאז, אלו שעדיין גרות בקריה, גם הן כבר אינן בנות עשרים. אבל במקביל קיימת תנופת התפתחות עצומה בקריית החינוך עצמה, וזה מרגש.

השכנים שלנו מצד אחד הם התלמידים האמריקנים, שבאו מרחוק לשנת לימוד בישיבה בישראל, וזה סיפור הצלחה חינוכי ותורני. הם נוטים לדבר בקולי קולות וצוחקים הרבה, ונחמד לראות אותם מסתובבים בשעות הלילה בחצר הרחבה הסמוכה לביתנו, משוחחים לאורך השבילים עם הבית שנמצא מעבר לים. לנגד עינינו הם הופכים מנערים לגברים צעירים, תלמידי ישיבה שחיים את ההווה הישראלית התורנית-לאומית באופן הייחודי להם. חלק מהם מחליטים להישאר עוד שנה ועוד שנתיים והופכים לישראלים ובני תורה גמורים, וחלקם הגדול מסיימים את לימודיהם בארצות הברית ומקימים בית ועולים ארצה. זהו רווח נקי לעם ולמדינה ולתורה, כאשר הקשר שלהם לישיבה נשאר לכל החיים.

מול ביתנו נמצאת הפנימייה של הישיבה התיכונית, שם גרים תלמידים שלומדים תורה, והם גם מלאי אנרגיה ושמחה, עם חיים חברתיים תוססים, לפעמים עד שעות מאוחרות. יש מנגלים וריח של שריפה, ועוד תעלולים - אין מה לומר, זה משאיר אותי צעירה. בהמשך השביל נמצאות דירות שמשמשות את תלמידי הישיבה הקטנה הלאומית 'דרך חיים' המכונה ישיבת גמזו. הם רצים תמיד בין בית המדרש שלהם לפנימייה וחיוך תמידי נסוך על פניהם. מימיני ומשמאלי צחוקם של ילדים, וזה מחזיר אותי שלושים שנה אחורה, לשנים שבהן

פאי אֶלֶבִּינִיּוֹת וְאֶבִּינִיּוֹת

הפאי הזה נשמע שיא הפושט, כולה פאי עגבניות. אבל ממש כמו שאמרתי קודם, אל תיתנו לשם להטעות אתכם. מדובר במנה מופלאה, פאי טעים ועסיסי בצורה לא רגילה, בריא, משביע וחגיגי במיוחד. הפסטו מלמטה והגבינות מלמעלה בתוספת כרישה מטוגנת הופכים את המנה הזאת לביס מושלם עם טעם ייחודי ומראה מרהיב.

12-10 מנות

מִן אֶלֶיֶיךָ:
40-35 דקות

דִּרְשָׁת קוֹי:
קֶרֶף פֶּלֶס

לֵבָבִק:

- 2 כפות מֶן זֵית
- מֶלֶח מֶנֶת מִתּוֹקֶה 250 ג'
- 2 ביצים
- 100 גרם חמאה קרה חתוכה

לְקוֹבִיּוֹת

- 1 ביצה
- 3 כפות מֶן

לֶפֶטֶדֶה:

- אֶבֶדֶל כְּרִישָׁה אֶחָת קִצוֹץ גָּס
- חֶבֶלֶת אֶבִּינֶת רִיקוֹטָה, טוֹב טָעַם
- אֶלֶבִּינֶה צֶפְתִּית חֲתוּכָה לְקוֹבִיּוֹת
- (250 גרם)
- 4 אֶבֶבֶנוֹת פֶּרוֹסוֹת
- 3 עֵינֵי שֶׁמֶשׁ
- שְׁלִישׁ כּוֹס צִוְּבוּרִים אֶלֶבֶדִים
- קֶלֶפִּים
- שְׁלִישׁ כּוֹס מֶן זֵית
- 2 כפות פֶּרֶאן
- מֶלֶח וּפֶלֶפֶל

מכינים את הבצק: בקערה מערבבים את הקמח עם המלח. מפזרים את החמאה ומפוררים אותה עם הקמח עד לקבלת פירורים אחידים.

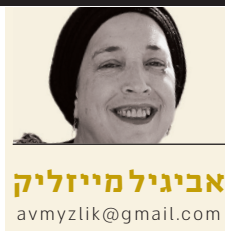
מוסיפים את הביצה ומעבדים מעט ככל האפשר, רק עד לקבלת כדור בצק. מכסים בניילון ומעבירים למקרר לחצי שעה. מוציאים את הבצק ומרדדים אותו על משטח מקומח לעלה בעובי חצי סנטימטר.

מעבירים אותו לתבנית פאי עגולה מספר 26 עם חור באמצע כמו בתמונה, או לתבנית מלבנית (אין צורך לשמן), ומשאירים בצק עד מעבר לשוליים.

חותכים את עודפי הבצק מהצד החיצוני של התבנית.

מטגנים את הכרישה במחבת על אש קטנה עד שהיא מזהיבה קלות ושומרים בצד. מערבבים בקערה את השמנת, הביצים, מלח ופלפל.

מכינים את הפסטו: מכניסים את כל החומרים למעבד מזון או לבלנדר וטוחנים לממרח אחיד. במידת הצורך אפשר להוסיף עוד מעט שמן לקבלת ממרח דליל יותר. מרכיבים: מחממים תנור לחום של 180 מעלות. מורחים את הפסטו בנדיבות על תחתית הבצק. מניחים את הכרישה המטוגנת ומעליה את קוביות הגבינה. יוצקים את תערובת השמנת. פורסים את העגבניות לפרוסות ומסדרים על השמנת בעדינות ובצורה נאה, ואופים בתנור כארבעים דקות עד שהפאי מקבל צבע זהוב.

אביגיל מייזליק
avmyzlik@gmail.com

התכחות - יומן מסע

הנסיעה האחרונה גילתה לי שוב ושוב שבני האדם הרבה יותר עמוקים, יפים ומפתיעים מהתוויות שאני נוהגת להצמיד להם ברגע הראשון

מפגש בא ללמד אותי שכל אחד מעם ישראל הוא עולם ומלואו, גדוש בכל טוב, שונה כל כך ממה שחשבתי באופן שטחי ומוטעה. כמו הנערה החילונית שהתחילה לדבר וראיתי שהיא מלאה אמונה בהשם ורצונות עזים, שהיא כל כך רוחנית ומיוחדת. כמו האישה החרדית שקוטלגה אצלי בתור שיא הריבוע השמרני, אבל כשעמדנו כולנו בתפילה עזה על עם ישראל, על החטופים, על החיילים, היא התחילה לבכות, מסבירה לנו שכל כך קשה לה לחשוב על הבנות החטופות ועל החיילים שמסכנים את חייהם והיא ממש לא ישנה בלילה בגלל זה. עוד אישה שהכרתי שנים בתור רצינית כזאת, "צדיקה", פתאום גיליתי בה צד מלא שובבות, חיות, שמחה פשוטה כמו של ילדה קטנה. ואחת אחרת שהייתי בטוחה שאין לה שום בעיות בחיים, הכול טוב לה, הכול מושלם, סיפרה לי על קשיים מאוד לא פשוטים שהיו מנת חלקה בשנתיים האחרונות.

אבל המפגש הכי מיוחד בעיניי היה עם חנה. חנה כל הזמן ישבה בצד, לא דיברה, מסוג הנשים שיושבות כמעט כמו רקע לקיר, לא משתתפות בשיחה, לא לוקחות חלק. לילה אחד ירדתי ללובי של המלון לקחת משהו, וחנה ישבה שם על הכורסה. התיישבתי לידה והתחלנו לדבר. היא סיפרה לי הרבה על החיים שלה ומצאתי כל כך הרבה קווים משותפים בינינו. למרות שהיא גרה בעופרה ואני בבית שמש, הרבה מהניסיונות שהיא מתמודדת איתם זהים לשלי. היא סיפרה על האתגרים שהיא חווה עם הילדים, עם הפרנסה, עם המלחמה. השיחה בינינו הייתה זורמת ומופלאה וממש לא רציתי שתיגמר. דיברנו כמעט עד ארבע בבוקר ונהייתי מכל רגע, כמו שרק נשים נהנות משיחות כאלה. אבל בעיקר התפעלתי מהשינוי שהתחולל בחנה לנגד עיניי. מאישה כמעט שקופה שמרוב שהייתה בצד אפילו לא שמתי לה תווית כלשהי בראש הטיפשי שלי, אולי רק "השקטה", כעבור דקות קצרות של שיחה שוב התגלה לי נוף אנושי מרהיב, מעניין, מלא תובנות וחשיבה מקורית, שונה כל כך ממה שחשבתי לפני שדיברנו.

ואין ספק שאחרי כל המפגשים הללו אני חוזרת לארץ שלי אדם אחר. כשהמטוס פרץ מבעד למסך העננים והמראות האהובים כל כך של ארץ ישראל מילאו את החלון הקטן התרגשתי עד דמעות. אני שמחה כל כך לחזור לכאן, מבינה עוד הרבה יותר עד כמה אני אוהבת את העם המיוחד שלנו וגאה בו, ומקווה לשנות את המבט שלי מהיום, פחות לקטלג והרבה יותר לאהוב. ●

אני כותבת בעיניים חצי עצומות, עדיין עייפה כל כך מנסיעה של שבוע. נחתי מחו"ל בראשון בלילה והחוויית עדיין ממלאה את הראש במחשבות ובתחושות עזות. נסיעות הן זמן של מפגש אינטנסיבי. כשאני נמצאת בבית, בתוך השגרה, מוקפת באנשים שבסך הכול די חוזרים על עצמם, לא יוצא לי להיפגש עם הרבה פנים חדשות. אבל בנסיעה אתה עוזב הכול, יוצא מהמסגרת המוכרת שלך ומגיע לטריטוריה אחרת, שבה אתה כל הזמן נפגש. חלק מהפגישות שחווייתי ילזו אותי לתמיד, אחרות אני מקווה לשכוח כמה שיותר מהר, אבל בעיקר התרגשתי והתחדשתי מלפגוש את עם ישראל. החוויה הכי עזה שחזרתי איתה היא ההרגשה של התפעלות עזה מהעם שלנו - איזה עם! עם של מתוקים, עם של צדיקים. המון אנטישמיות ומבטים רעים של גויים ליוו אותי בדרך, ופתאום אני מגיעה לאזור של הטיסה ורואה יהודים, ישראלים. אני עולה למטוס ורואה דיילים עם אור בעיניים וחיוך רחב, שומעת את הטייס מדבר איתנו עברית בטון מחוץ, ומרגישה כל כך בטוחה, מוקפת בטוב.

נוף אנושי מרהיב

הרבה הפתעות מרגשות היו לי בדרך. נסעתי עם קבוצה של נשים לא מוכרות ברובן, מכל גוני החברה הישראלית. חילוניות, דתיות לאומיות, חרדיות, עולות חדשות. במבט ראשון אני מקטלגת לי בראש כל אחת ומכניסה אותה לתוך קופסה. זאת כזו, היא ככה, ההיא מוצאת חן בעיניי, ההיא קצת פחות, היא נראית לי מרובעת והיא נראית לי פריקית מדי. תגיות ותוויות מוצמדות אוטומטית, כמעט בלי שארגיש. אבל אחרי שבוע ביחד, אני פשוט נדהמת. למה אני כזאת מצומצמת וביקורתית, איך ייתכן שמיד החלטתי החלטות וקביעות בלי לדעת מי באמת עומדת מולי?

המהפך הכי מפתיע היה במטוס עצמו. ישבתי עם חברתי הטובה, וליד החלון במושב השלישי ישב גבר די מבוגר שעל פי המראה, ההתנהגות והלבוש סומן אצלי בראש מיד כ"גוי". אבל ברגע שקמנו שתינו מהמושב וניגשנו לדבר עם חברות אחרות, הוא קפץ ממקומו, הוריד את המזוודה שלו, הוציא ממנה כיפה ותפילין שנראו ישנות מאוד, חזר למושב והניח תפילין. שתינו הבטנו בו בתדהמה, הוא בכלל יהודי! באותו רגע הבנתי שאני לא מבינה כלום.

לאורך כל הנסיעה היו לי מהפכים מהסוג הזה. כמעט כל מפגש שחווייתי היה פקחת עיניים והעמקת מבט. כל

ליד החלון במושב השלישי ישב גבר די מבוגר שעל פי המראה, ההתנהגות והלבוש סומן אצלי בראש מיד כ"גוי". אבל ברגע שקמנו שתינו מהמושב וניגשנו לדבר עם חברות אחרות, הוא קפץ ממקומו, הוריד את המזוודה שלו, הוציא ממנה כיפה ותפילין שנראו ישנות מאוד, חזר למושב והניח תפילין. שתינו הבטנו בו בתדהמה, הוא בכלל יהודי!

על השולחן שלושה כדורים רק אחד מהם הוא תאריך אפשרי

הפתרון
הסתכלו הפוך על הכדורים
ומצאו את התאריך האפשרי

יום פתוח

למי שהופכים את הבלתי-אפשרי לאפשרי

29.2.24

כ' אדר א' תשפ"ד | 16:30

אחוזי השמה
גבוהים

מבחן תיל
או פסיכומטרי

שכר לימוד
אוניברסיטאי

מערך מלגות
רחב

שנה ראשונה חינם
לבוגרי צבא ושירות לאומי

**בית מדרש/ מדרשה בראשות
הרב יוסף צבי רימון**

קמפוס טל
רח' בית הדפוס 7, גבעת שאול, ירושלים
053-3950592

קמפוס לב
רח' הועד הלאומי 21, גבעת מרדכי, ירושלים
053-3951902

הפקולטה להנדסת חשמל ומדעי המחשב B.Sc.

פיזיקה יישומית / הנדסת אלקטרו-אופטיקה (לב)
הנדסת חשמל ואלקטרוניקה (לב)
הנדסת תוכנה
מדעי המחשב
הנדסת תעשייה וניהול

הפקולטה למדעי החיים והבריאות B.S.N.

סיעוד B.S.N.
ביואינפורמטיקה B.Sc.
לימודי קדם-רפואה Pre-Med
הסבת אקדמים לסיעוד B.S.N. (טל)

הפקולטה לניהול B.A.

מנהל עסקים
חשבונאות ומערכות מידע

מסלולי לימוד לתואר שני

פיזיקה יישומית / הנדסת אלקטרו-אופטיקה M.Sc. (לב)
כריית מידע M.Sc.
תואר שני בסיעוד - מומחיות גריאטריה
וטיפול תומך M.S.N.+NP (טל)
מידענות טכנולוגית בבריאות M.H.I.

המכינה לאקדמיה

מכינה מלאה | מכינת רענון

